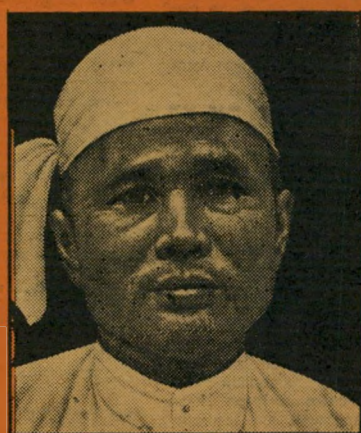

העונש הזה

יום העצמאות
תשס"ו

גל השחיתות גואה

ראשית הסידרה של גילויים מרעישים
של לידתן וקבורתן של פרשות השחיתות
הגדולות במדינה - מאת ברוך נאדל

או נו
בא?

10 שעות 910
מס' 910
י"ג אייר תשס"ו
5.5.1955
החזיר: 350 מרומה

נבחרת, שתהווה את החגורה הפנימית של ההגנה על מקום חניית המטוס.

נזכר אייזי: בשעות הקטנות של הלילה
העירה אורי יד גרומה וחזקה, שחממה את
פי ומנעה כל צעקה. "זה אני, אריה, קום
ובוא אלי למשרד! אל תעיר אף אחד!"

במשרד מצאתי את אלי דיסקין, שהיה אז רסיס, ואת אריה. "שב עם אלי והכן מיד רשימה של 20 איש, כלי מ"מ ומכפפים, רק השוראים המצטינים ביותר, לפעולה, ודחופה וסודית. לא חשוב מאיזה מחלקה!" וכעבור מספר רגעים היתה הרשימה מוכנה, והתחלתי להעיר את האנשים באותה דרך שאריה העיר אותי.

בשרונה עלינו על שלושה משוריינים
ונסענו עם שחר לרמה (רמת-אהרון), שם
ישב מטה החטיבה. הצטרפו אלינו שמעון
אבידן והפולני הקטן, שהיה אז קצין-מבצעים.
הם נכנסו דווקא למשורין שלנו.

היה ניכר שהשניים התרשמו מאד מן הצורה בה פיקד אריה על השמורה הנצ

איזי ורדימון, אחד משותפיו
הקרובים ביותר של קוצר, גזכר
ביצד הגיב קוצר על הידיעה ה-
ראשונה שאו"ם החליט על הקמת
המדינה.

בשעה שההמונים פרצו בתרו-
עת ההתלהבות ברחובות, נפגשו
קוצר ושולוש מחבריו (איזי, סגן
המ"מ אברהם ("פולי") פלוצר-
מכר וכרמי רבינוביץ). אמר קוצר,
בכפנים קודרות: "בואו מהם ישל-
בו בשביל זה... ראו גלך הבית, יל-
דחדאי מחכים לנו כבר כשרים

אחת הדוגמאות הקלאסיות של גיוס אוטו-

קוצר הקפיד מאד בבחירת מפקדיו וטר-
קאיו. הוא "חטף" מפקדים שמצאו חן בעיניו
ואם מפקדם לא רצה לוותר עליהם, היה
מתישב במטה הגדוד ומבלבל את מוחו של
המגיד עד שזה נכנע). לעומת זאת, מפקד
שלא נראה לו כחסר פגמים לחלוטין, סולק
לעידו במהרה. המחזור האנושי של מפקדיו
היה עצום.

בין השאר סיפר אזי על פעולה אופיינית ונושכת. היה זה עוד לפני פעולה נחשו, משכלי-הנשק הצ'כים הראשונים הגיעו לארץ באירון. החטיבה ערכה את "מיבצע נשר" — בהסתחת שדה-התופים הקטן מסני הערבים וה"היטלס". סלוגן מוצר נדרשה לשלום יחידה

2

הצטרע' מאור לקראו תצפית (העולם הזה 1915)
המצינה אותי כמי שנועד על ידי מפלגת, הציונים
הכללים, לבוא במקום ירדן אברהם קריניץ כ'
ראש העיר רמת-גן על מנת „לחמל את השחיתות
בעיריה". תצפית זו יש בה — וראי כבכל ניהו'
ש' עתון — אמת ומעויות.

האמת היא שמר קריניצי עצמו הציע יז להכנס אתה לעירייה. הוא תאר בפני את התפקיד בכל ההתלהבות העוררים שהשחרמה בו, כבואו לתאר את גבול העיר שהתפתחותה קשורה בשמו, ובכך שבו בשמו. הוא הציע יז ואת במפורש כשליחותי בנייה. גם המפלגה פנתה אלי כאותו ענין שליוקה את הצעתו של ידו. עז כתיבת המכתב שרם השליחותי. גם מטעמים אושיים בהחלט.

המסעות היא בואת השתקוף מצוי וזוהי כחלק מה
לקרינוצי ורואה את פניית המפלגה אלי כשליח
לחוסל שחיתות. גם קרינוצי וגם המפלגה המהוללת
את העירייה הוכיחו ההלכות וספקות לא ינילים
בתנובתם על צנמים שתנלו במנגנון העירייה דא
מסבור. עמידה זו על פרט השירות העירוני ודא
צריכה להיות מוערכת על ידי עמון המצדיר שבוע
שבע כי אינו יודע משואפים. הצבור. ללא
ספק, מעריך אותה.

נודעו עתי בקראי את הרשימה בכול החברים
(העולם הזה 1914). אני חושב שהקמת באגין
בישבו המפר היא בעיה תחומה ביותר. ואם אין
הממשלה פותרת את הבעיה, עלינו – האזרחים
הרשימים – לעשות זאת בכוחות עצמנו. התחיו
מוכנים למתח במבית הקהמט כלמטסם בנולדו?
אני ואשת' מוכנים להרדס מיד את תקציב הקולנוע
שלנו ואת מחצית תקציב הסניגוריו שלנו.
א.ו. תל אביב

יִישָׁר כּוֹחֶכֶם עַל פִּרְסוֹם הַרְשִׁימָה נְכוּלֵי-הַחֲרָפָה.
הַמְשִׁיכּוֹ בְּדֶרֶךְ 11.

אחרי שקראתי את רשימתו של דב איתן במדור
קורא יקר על קיצור הרשימות בעולם הזה (915),
חששתי בכלל לכתוב לכם מכתב, מפני ש...

חששות הקורא כרמון לא היו לשווא :
קיצרנו את המכתב.

הנרד אשר בו הבטיחה דיניק לילול ששם בעת
מסע הנרייט למצדה העולם הזה 913) היה נרד
למשל אשר נרד אשקלון והוא הדיבס בייחם
עליה למצדה. נרד אשקלון עלה מן הצד המערבי,
שלישית אלה המספרות במבונה ולוקנות לאותם
מאות העולים שבביל המערבי, אינו ולוקנות כלל.
הן מחכות לאנשי האיחוד העולמי בהר ולפנישה
לכית עם החברה. האחת היא חברתי, והשניה זו
אני.

ובאשר ל', עדין איינז 21. חסר ל' עוד חזרש' ונחצי איינז תא אלא משוכנעית. ההבדל
ל' למד. משמ' איתרובי, והקידר, פלחם פלח
ועצום. ככלל אל חזר ל' עת בחורים והמשקל
הוא יתא' בן 42 דום, וכרפת שלנו יש ל' ראש
19 (פרות, 7 עמוד). ומאונטובוסים איז צועקט
'דינק'! אם כבר, אז עכבר וזאת מאויה שהיא
מכונתית אחרת. אולי אן מהאפוסים הנוסע לאית.
וה, וזה, אלא המאמר נראה מוצלח למד' ל' ולכל
תחבורה שברא אמת.

ברשימתכם על אחי, בריכוכבא ונון (העולם הזה 915) מצאתי כמה שניאות חמורות, ואני רוצה להספר לכם את האמת על כל הפרשה: אחי היה חבר טוב של הנרצח, יחיאל דורוני, שהיה בנו של השמש בכית-המחנך ברחוב פוינס. הוא היה גינל המתרחץ שם בשעות הערב. בהן בית המרחץ

נָם בָּאוּתוֹ יוֹם (עֶרֶב רֹאשׁ הַשָּׁנָה) נִינֵשׁ אַחֵי
הַתְּהַחֲזֵץ. אִילֵּם יִחְיִאל אִמְרוּ לִי הֲזֶה כִּכֵּר כִּנֹּר
אֶת הַמִּקְוֶה. אִחֵי נִינֵשׁ הַלֵּיכִינָם בְּבֹתוֹ וְהַחֲזִיל
הַתְּהַבֵּק עִם יִחְיִאל – קוֹרֵם בַּצְּחֹק. אַחֵר כֵּן בִּכֵּל
הַמִּהְרֵצִינֹת. אַחֵי שֶׁ לִּיחְיִאל רָאָה לִי אַחֵי מִתְנַכֵּר
לְעוֹלָם, יוֹנֵק עֲלָיו עֵם סִכּוֹן וְדָקָא אוֹתוֹ אִרְבַּע עֶסְרִים
שָׁנָה וְעַם אֶת הַכִּרְלִי. אַחֵי נִשְׁלַח לְבֹת הַחֲזוּלִים –
שִׁכְבֵּם שֶׁם חוֹרֵשׁ יָמִים.

כשיצא כריכובא מבית־החולים סדרה סולח
 בינו לבין יחיאל. אולם הדקירה ברנף קרעה אחת
 מהשריר ואנשיכ זרים התחילו להסית אותו:
 "אך זה שאתה צועק, והוא כירי ושלכ?" אחי,
 שהיה אדם עצבני התרנן מאד, פגש את יחיאל
 כריכוב שבו, התפלל עליו ודקר אותו. יחיאל
 לרבות־החולים נחם מכבודו ששם בלח
 בלח

זוהי האמת. אבל אני רוצה להוסיף ולומר כי לא נותנים לי לככר אצל אחי בבית הסוהר ברמלה, וכי האסירים הכאים לבית המשפט נשבעים בחיי להרוגם שמוזלזים בו שם, ושהוא עומד למות לאחר שלושה חודשי צום.

משפחת השגריר
הרשונה לי להעמיד על דיוק כמה פרטים
שפורסמו אודותי בכתבה „עצמאותנו בסכנה!
חתום!״ (העולם הזה 915).

[illegible]

בעיניכם להגדלת התפוצה... תמנהי רק אם פרסום ודעות, שאין בהם אף קורטוב של אמת כשר אף הוא לאותה תכלית. ועתה לא נשאר לי אלא להיות סקרנית ולתהות באם עתוננים המקדש מלחמת חורמה בכלי כליקה שאלו הולות ימצא לנכון לפרסם דברי אלה (כלשונם!)

העולם הזה מבקש את סליחת הקורא
אלישיב. בת אחיו המאומצת של שגריר ישר-
אל במוסקבה (לשעבר) וסופרת הדור (לשע-
בר), עומד על דעתו שאמרה את הפסוק ה'

כאשר נמשכו עץ חזרים בעיר, שיספרו יע
השם, שממקדים במיהם הכורים ומנהי
יהיה הספר, בולג השתכחות לשור חציר
לא נמיה לראון לדרויה, אבל כאשר ביקרתי
אצל חוריו של דוד איינברג, אשר חב
לכתשם, בחוליהמדע ספח (תעלה חג, 1913)
שמתי מפה ים אחרי שקוב דוד צויה-הים
נסיה (הוא למד בנסיםה הצהלה) ועבר לשור
הציר, אצל המנהל, דר כיריהה, להוריה
ונסיה לנעום – אפילו בארומ – שישיו
עץ כבם לעקוב – את התוקה, הכור חס
שם.

ברצוני לבקשכם לערוך משאל על הנושא:
כיצד חגגתי את יום־העצמאות? ויִשְׁלֹחַ את תשובת
כות הקהל לחברי הממשלה והכנסת. אני, למשל,
כיבסתי וקראתי ספר ותו לא. הסיבה: איש לא
דאג לבידוריהם המונים. תהיֵהעצמאות הפך לחנם
של הילדים בלבד.

החושבים חברי הממשלה שהמצעד הנצחי יפתור את כל הבעיות? כבר נאמא לי לראות חיילים עייפים צועדים כפסלים ולהאזין לרימוזים מטופלים... אל תחשבו שאני איוו זקנה בת שבעים. אני עדיין בניל שבו אוהבים לרקוד ולהשתנע.

אפשר שזכרוני מטעני. אבל כמדומני שחוסין
(העולם הזה 914) הוא בנו של טלאל המשונע,
מי שהיה מלך ירדן — ולא אחיו.

הקורא אורן צודק. עורך-הכיתוב נדבק

הרשימה הגאה ורבת־הדיוק שפורסמה בנובמבס
העולם (1914) תחת הכותרת: "נת" הנני
מבקש לחזיר את הרשימה הבאים:
שמי אינו כסות, אלא, כשמיט, לכן.
אני הובכ, מוציאה, אלא דמורפיה.
מקום לא הובי חבר במסגרת הקומוניסטית
או מרוצקיסטית, אלא מוציאה אמת או קוד
מוניסט אמת לא קר הייתי, אלא גם הנני.
העבר שני אינו, איפוא, סכנוני, אלא למעשה
הנוני ביותר

איני "סרבן־מלחמה עקרוני" (מלבד במובנו הסוציאליסטי של מושג זה), ואמנני זכרוני אינו תלמיד־לצערני.

אבל נכון הוא, כי אני מתנגד למלחמה בערבים.
הואיל והאמת היא שכל תוקפנות ערבית היא
תוצאה מהתוקפנות שלנו הנמשכת מזה כחמשים
שנה (ומשום כך צביעות היא לשאול: מי ירה
הריה הראשונה בזוה?).

לא לי ולא לשום חבר אחר בוועדה למען נישואין אורחיים אין רצון להשתתף על פעולותיה. להיפך, הננו שמחים לחלק מ"שלוטוננו" בה לכל מי שמוכן לפעול למען מטרתה. קוראי העיתים הזה מוזמנים להותכ בכך.

אין ספק, כי לו היתחבץ ההמלך והיהודים במתןיהם לציונות המלמדת, כי אז יכולה להשיג את מטרותיה במהירות נרדף יותר מאשר היא יכולה לעקשנות זאת בהכרעה ובכוחה. אבל לו היה למלמיהו ישראל ולעקריוהו ענין דתני בחפושיהם, הצפון, והיה לא היה נוצר כלל הצורך בועדה ובספולותיה. העתונים בארץ ראו בהתפטרותו של מר גורן כביכום סימחולשה לעודה והקטיוו את חסידים כלפיהם. ונראה כי גם העולם אשר הצטרף להקלם, ואין לתמוע על כך. גם אלהים חוכם, כידוע, רק לגיונות מפתחים. אין איפולו לעודה אלא דרך אחר, להעלתא קרנה מהרשע הויא: לפעול ולהעלית. והגני סכנה מרשע תשעה ואת.

בכתבה על המתאנרג חיים וייספיש (העולם הזה 914) ציינתם כי הוא ניצח מאז את כל יריביו, שכתתם, כנראה, שבחירתו האינרדו, שנערכה ב"קולות" נדירותה ההלאכיבי, יצא וייספיש בתיכו עם מתאנרג בית"ר, שמעון בריציון. לכל הדעות ההנהגה הניצחון באותו קרב לבריציון, וייספיש ידועה כמו שיכור מרוב מהלומות.

בסתתנו את ספר התנ"ך אנו נתקלים לא פעם
בבהירות ברורות נגד ישיואי תערובת. כאשר
ישיאז ואחז אבינו ועברז, אליעזיר למסעם הנדזל,
הזזרז אברסם על העבר לכל יכז לזיצחז אישז
מבנות הכנענים. מאזזרז יוזר הזזרז וזכזז
עקבז לכל יכז אישז מבנות הזח"מים נם הזשע
בזזנז אמר הזכזרז עמזו: "לז התחז בהם!
בחז לז תזזל לבנז, ובזל לז תזקז כזנז." נאזרז
נאזרז: שזלז הזלז עזרז את חמז אלוהז בשאז
נשז כזכזרז.

התורה הזהירה מפני נישואי תערובת, היות ומחבריה ידעו כי נישואים אלה עלולים לשעבר את העם לאלים אחרים, ואף להביאו לידי טמיעה מוחלטת. הפסכה לא חלטה גם כיום.

שלמה קאמינקא, חת אביו

המאבק על חבר

ביותר של הבחירות להסתדרות. היא תכריע מי מן השניים תהפוך למחרת יום הבחירות לאספוויציה השמאלית המוכרת במדינה, ומי תהפוך לפלג בעל חשיבות משנית.

הסיבוב הראשון במאבק זה נערך בהסתר למחרת יום הפילוג. שני הפלגים טענו לשם מפ"ם, ואנשי הקיבוץ המאוחד החלו קוראים ליריביהם בשם "השומר הצעיר". הרוב המפ"מי הבחין מיד בסכנה הגדולה של הפיכתו לכת מבודדת, עבר להתקפה נגדית, איים על העתונאים שלא ימסור להם ידיעות אם לא יקראו לו בשם מפ"ם. העתונאים נכנעו, ועוד לפני שאנשי הקיבוץ המאוחד ידעו מה קרה להם כבשו יריביהם את השם מפ"ם. אנשי הקיבוץ המאוחד נאלצו להסתפק בשם הבלתי מושך "אחדות העבודה-ספר"ציון".

לולא נפלה ההכרעה כך, יכלו שני הפלגים לפעול לאות מ, העדות הבחירות היתה מאלצת את שניהם לבחור באות אחת. במקום זה שמרה מפ"ם על האות מ, ואילו אחדות העבודה נאלצה (בגלל דמיון האות ת' לאות ח' של חרות) לבחור בשתי אותיות ת"ו. שתי אותיות במקום אחת, תכונה אוסיינית עד כה למפלגות קטנות, הן מגרעה בתעמולה.

ההנחה ברורה זה היא שמפ"ם תשמור על רוב קולותיה מלפני הפילוג, וכי אחדות העבודה תגוול בעיקר קולות ממפא"י. בחרים המתנגדים למצב הקיים בתוקף יהיו נוטים להצביע בעד מ, בחרים שירצו לבטא מחאה מתונה יטו להצביע בעד ת"ו.

לפני שש שנים וכתה מפ"ם המאוחדת ל-34.4%. אם תשיג ביום הראשון הבא אחת משתי הסיעות 18%, יהיה זה בש"ב בילה נצחון גדול. אם תיפול אחת מהן מחברתה ב-4% או יותר, יהיה זה בשבילה מפלה מכרעת, העלולה לסתום את הגולל על סיכוייה בבחירות הלאומיות.

בשוק ההתעורבות מוביל הסוס המפ"מי כרגע את הסוס של אחדות העבודה.

בקצה השני של שדה המרוץ מופיע הפעם סוס חדש — העובדים הציונים הכלליים. הוא יתחרה עם העובד הציוני (הפרוגרסיבי) על קולות בעלי המקצועות החופשיים מאירוסה, ישחל לקחת ממפא"י את קולות הפקידים (כניהם פקידים המשרדים הממשלתיים הכפופים לשרים צכ"ים). כאפתעה קטנה, עלולים הצ"כ לזכות גם בקולות חברי הקואופרטיבים לתחבורה, שאינם מרוצים מיחס מפא"י אליהם.

בבחירות האחרונות, זכו העובדים הציונים (שכוחו לא השתנה במידה ניכרת) העובד התי (שכוחו ירד) ומק"י (שלדעת המומחים, לא עלה כמעט בציבור העברי, אלא דווקא בציבור הערבי שאינו מצביע להסתדרות ואינו חבר בה) ביחד ל-8.5% הפעם, עם התחסף העובדים הצכ"ים, יכול כוח הסיעות הקטנות לעלות ביחד ל-12% עד 16% — עליה שתהיה הרת סכנות למפא"י.

שני אנשים יתכו לתוצאות הראשונות, במוצאי היום הראשון הבא, במתיחות מיוחדת. שניהם בלשו במערכת הבחירות באופן אישי: דוד בן-גוריון ויגאל אלון.

בן-גוריון הפך נושא כמעט יחיד של מפלגתו במערכה זו. תעמולתה כולה נבנתה על זוהרו האישי. יגאל אלון הופיע בעיני העם כדובר כמעט יחיד של מפלגתו, והפרסטיגיה האר שית שלו הושמה על כך המאזניים.

אם ישיגו מפלגותיהם של שני אישים אלה נצחונות, או לפחות הישגים מתונים, ירשם הדבר במידה רבה על חשבונם האישי. אם, לעומת זאת, ינחלו מפלות, עלול הדבר להטיל צל כבד על דרכם האישית על במת הפוליטיקה המפלגתית בעתיד.

המחליט האחרון על כך יהיה, הפעם, החבר X האלמוני, שעוד לפני חמש שנים מכר שיתחים בקובלוקה או היה פקיד דאר בבוקרשט, ושפת הארץ זרה לו. החלטתו לא תהיה סנס ציונית למראית עין. אולם הזות אחוז אחד, או שניים, לכאן או לכאן תהיה בעלת משמעות עמוקה מאד.

חותכת עוד יותר. הדמוקרטיה הישראלית, כמו אלת-הצדק הרומאית, מכריעה כשהיא קשורה-עיניים.

מבחיני כל המפלגות מודים בגלורלכ שאין להם כל מושג מיהו החבר X הבוחר להסתדרות, ומר X הבוחר לכנסת. התעמולה מכוננת אליו — וזו אחת הסיבות לתוכנה הפרר מיטיבי. בחרים חתיקים, העוקבים, למשל, במורת-רוח אחרי הפיכת פולחן בן-גוריון למחזה-קירקס, חייכים לזכור כי יוזמי פולחן זה חושבים בעיקר על הבוחר הפרמיטיבי הזה.

תוצאה אחרת היא כי בבחירות אלה הושם הדגש על כוחה של המכונה. העיקר הוא להגיע בכלל אל הבוחר, לרפוק לתוך ראשו את אות המפלגה. המפלגות המאורגנות היטב נהנות מיתרון גדול על המפלגות הפרטיזניות חסרות האירגון.

מצב זה נותן יתרון ראשוני למפלגת השלטון, מפא"י. כידיה רוב מזכירי לשכות-העבודה, חיכולים לכפות את רצונם בכוח האיום וההבטחה על ישובים שלמים (אם בקלפי יהיו הרבה קולות למפ"ם, לא תקבלו כביש... או ... לא יקציבו לנו עבודות-דחק...). מפלגות האספוויציה סדענות כי נשק זה נוצל במלוא כוחו.

יתרון עצום שני למפא"י הוא המספר האדיר של חברי ההסתדרות שהם בצורה זו או אחרת שכירי מפא"י עצמה — עובדי המדינה במשרדים השייכים למפא"י, עובדי סולל-בונה ושאיר ענקי-המשק ההסתדרותיים. שיכבה זו בלבד עולה על שליש ממספר הבוחרים.

הבחירות האחרונות, לועידת ההסתדרות השביעית, התקיי מו ב-13 בפברואר, 1949. מפא"י זכה בהן ל-57.1% ממספר הקולות. אם תקבל מפא"י ביום הראשון הבא 60%, זה יהיה נצחונה המכריע. אם תשמור על 57%, יהיה זה הישג ניכר. אם תרד ל-54%, תהיה זאת מפלה. אם תשיג פחות מאחוז זה, תהיה זאת תבוסה מכרעת, שתערער את מעמדה במדינה.

מרתק עוד יותר יהיה המאבק בין מפ"ם לבין אחדות העבודה. תוצאת מאבק זה תהיה, אולי, התוצאה החשובה

„דגל אדום — נישא במרום — כי בא היום — נתק את הכבלים...“

משך שלוש השנים האחרונות נשמע השיר הזה ביום האחד במאי בקול ענות חלושה. דומה היה כי היום הגדול של הסולידריות הפועלית הבינלאומית הלך לעולמו, יחד עם הסולידריות עצמה. מפלגות בודדות ערכו הפגנות קטנות, דגלים אדומים היו תלויים סה ושם על התורן, מזכיר מועצה חזר על כל הפראוזה הישנות. הכל היה דומה להצגה חוזרת של סרט ישן (אך לא אילם).

השנה השתנה הכל. דגלים אדומים חדשים נישאו במרום, הפגנות גדולות של כוח פועלי שטפו את הערים הגדולות, בני המשקים עלו בהמוניהם, נוער רענן כיסה את הכבישים. אפשר היה לחשוב כי מעמד הפועלים חגג נצחון גדול, ניגש סופית לנתק את הכבלים.

אולם היה זה למראית עין בלבד. תפאורות האחד במאי הוצאו ממחשני התיאטרון, נוקו מאבק השנים וגוצלו לעריכת הצגת-יובל מפוארת, מתוך שיקולים טכניים גרידא. בעוד ימים מעטים ייערכו הבחירות לועידת ההסתדרות. בבחירות אלה נועדה, השנה, חשיבות מכרעת, ולצורך זה מוכנה גם מפא"י להיזכר בדגל האדום.

בארצות-הברית ידוע כי הבחירות במדינת מיין קובעות את גורל הבחירות לנשיאות. בחירות מקומיות אלה נערכות תמיד חדשים מעטים לפני הבחירות הכלליות. נסיון של דורות לימד כי מצב-הרוח במדינה זו משקף בנאמנות את מצב הרוח בארץ כולה.

זוהי השפעת-גומלין. מיין אינה מושפעת רק מרוח הארץ, היא גם קובעת רוח זו. כי ברגע שנועד כרחבי ארצות-הברית כי מיין הצביעה בעד מפלגה פלוגית, ניתן לאותה מפלגה יתרון עצום. דעת הקהל מתרגלת למחשבה שזו המפלגה המנצחת. כל אדם נורמלי אוהב להיות עם הגדולים המנצחים. לכן נוטה כל אדם נורמלי — ובעיקר כשהוא שייך לשיכבה הבינונית-הלא-מוגדרת המכריעה בבחירות — להצביע בעד המפלגה שניצחה במיין.

השנה דומה ההסתדרות בישראל למדינת מיין האמריקאית. הבחירות שלה קודמות בעשרה שבועות בלבד לבחירות הלאר מיות, ולתוצאותיהן תהיה השפעה נפשית מכרעת על מצב הרוח של הבוחרים לקראת בחירות-הכנסת. אם יתגלה כי מפלגה פלוגית עלתה כמפתיע וכי מפלגה אלמונית נחלה תבוסה, ישנה הדבר לחלוטין את יחס הקהל לשתי המפלגות גם יחד.

השפעה זו לא תהיה נפשית בלבד. אחוז חברי ההסתדרות בין כל הבוחרים במדינה הולך וגובר משנה לשנה, עדות לכך כי ההסתדרות קולטת את העולים החדשים בקצב גדול יותר מאשר כלל המדינה. בשנת הבחירות לכנסת הראשונה היו חברי ההסתדרות רק 39.6% מכלל הבוחרים במדינה. בשנת הבחירות לכנסת השנייה הגיעו חברי ההסתדרות ל-49.2%, ואילו השנה הם מגיעים ל-53% (ראה בעמודים הבאים).

התוצאה המובנת מאלה היא כי לכל מפלגות הפועלים צפויה עליה מסוימת, לעומת המפלגות הלא-פועליות. למעלה ממחצית הבוחרים לכנסת יבחרו גם להסתדרות, ויש להניח כי הצבעתם לשני המוסדות תהיה כמעט שווה.

והשאלה הבעורת של ימים מעטים אלה, עד להיחודע תוצאות הבחירות להסתדרות: איזו מפלגה תהנה מעליה גדולה זו?

מבין כל עשרה בחרים להסתדרות, פחות מחמשה היו בארץ ביום הכרזת המדינה, למעלה מחמשה הם עולים חדשים. 175 אלף נפש עוד נמצאות במעברות. גדול מספר הבוחרים שאינם ידיעים קראו וכתבו, ועצום מספרם של אותם אשר ניגשו לקלסיות מבלי שידעו בעד מה ונגד מה הם מצביעים.

האבסורד הכללי של הדמוקרטיה הישראלית, הנותנת את ההכרעה בידי עולים חדשים שהם כדור-מישק עיוור בידי כוחות מפלגתיים בלתי-מובנים להם, בולט בהסתדרות בצורה

הסתדרות צעירה

מבין חברי הסתדרות

33,6 %

בני 18-29

59,7 %

בני 30-54

5,7 %

בני 55 ומעלה

1 גיל בלתי ידוע

כל שני עולה חדש

בין חברי ההסתדרות ילידי הארץ הם רק

9,6 %

עדו עד 1923

3,6 %

עדו עד מלחמת העולם השנייה

24,7 %

עדו עד מלחמת השחרור

10,5 %

ואחריה

51,6 %

כל שני הוא עולה חדש — הרוב יושב בערים הגדולות —

חוקה יותר, המפלגה השלטת בשלושת ימי להעביר תמיד גרעיני כוח ממסד אחד למשנהו, לפי נוחותה. אולם מומחים רבים סבורים כי גם כיום מרכזו בהסתדרות כוח רב יותר מאשר בכנסת ובממשלה. אמר פעם סוליטקאי אחד: „מה אם הציונים הכלליים יקבלו רוב בכנסת? זה לא יועיל להם הרבה. אמצעי השלטון האמיתיים יישארו בידי מפא"י.“

אולם אותה השתלשלות עצמה גרמה גם לתוצאה הפוכה: ההסתדרות איבדה במידה רבה את כוחה להפעיל את הכוחות המרוכזים בה. הארגון העיקרי של מעמד הפועלים הוא לא רק בעת ובטונה אחת המעסיק הגדול ביותר בארץ (חברת העובדים) אלא גם כפוף למפלגה המחזיקה ברוב בממשלה. פקודותיהם של שרי הממשלה מחייבות את עסקניה.

במלחמת הבחירות, מרוצה רק מפא"י מן המצב הקיים. במצע הרשמי שלה כולל ה"סעיף" „דרכנו בהסתדרות" אוסף של משאלות נחמדות, שכל מפלגה אחרת במדינה היתה חותמת עליהן ברצון. מפא"י אינה מעוניינת בשום שינוי, העלול להפר את מערך הכוחות המסובך והעדין של שלוש צלעות המשולש.

בקצה האחד של הבמה עומדת הסיעה החדשה של הצ"כ, הרוצה להעביר את מרכז הכוח של ההסתדרות, כגון קופת-חולים, ליד הממשלה. לפי תפיסתה, צריכה ההסתדרות להיות איגוד מקצועי גרידא, כמו הסתדרויות פועלים אחרות בעולם. דעה זו, השלטת בחוגים האזרחיים, לא תקנה לעצמה בעתיד הקרוב אחיזה חזקה בחוגי הפועלים, והיא כבר גרמה לכך שמפלגות השמאל, שמתחו עד כה ביקורת חריפה על הנהלת סולל-בונה, התייצבו עתה להגנתה מפני הציונים הכלליים.

ההסתדרות היא מבנה מיוחד במינו. אין שני כמותו בעולם כולו. איש לא תכנן מראש ייחוד זה. היא היה פרי המסיבות.

בימים שקדמו להקמת המדינה, היתה ההסתדרות מרכז הכוח של העם החדש. הסוכנות היהודית הכריזה הכרזות, אספה כספים. הועד הלאומי קיים ישיבות וערך שבתונים. אולם בהסתדרות התרכזו מכשירי הכוח ואמצעי השלטון האמיתיים. היא היתה המדינה בדרך.

ההתיישבות העובדת, לבה של ההסתדרות כימים ההם, היתה המסגרת האידיאלית לארץ סוף הגשק, לאימון המגויסים, להחזקת הכוח הפלמ"חי המגויס. כל מנגנון ההגנה שכן בבית ההסתדרות. תעשיית הגשק היתה ה"ס תרבותית, כיבוש העבודה בבנין המחנות הבריטיים נעשה על ידי סולל-בונה, החברה התידה שהיתה די גדולה לכך.

קופת-החולים של העובדים שימשה תחליף למנגנון תברואה לאומית לשכות העבודה הטילו מרות אוטומטית על המוני העובדים. בהעדר תחוקה ממשלתית, היתה זאת ההסתדרות שהבטיחה בכוחה את רמת-המחיה של הפועל, את חלוקת ההכנסה הלאומית בצורה צודקת פחות או יותר.

כשקמה המדינה, היתה להסתדרות אחיזה מכרעת על כל מערכת ההתיישבות והתברואה, חלק חשוב בכל ענפי המשק. בעיני משקיפים זרים הפכה „מדינה בתוך מדינה". למעשה היתה משהו אחר: אחד משלוש הצלעות של המשולש: הממשלה — הסוכנות — ההסתדרות אשר במר-כזה עמדה ועומדת מפא"י.

קשה מאד לקבוע כיום מי משלוש הצלעות

על מה נמנעו הויכוח?

הנוער שעל הסף

באמצעות „הנוער העובד" מאורגנים בהסתדרות נערים בני 14-17 במספר

14.000

אולם לא מאורגנים עובדים

40.000

מתוך כלל בני-הנוער בגיל

זה בישראל שמספרם

93.000

חפש את האשה

בין חברי ההסתדרות

52,6 %

גברים ולעומתם

47,4 %

נשים.

ומספר הרווקים והרווקות שהיו לפי

ני שנה 5,4%, מוגיע עתה ל-17%

במה הם עוסקים

בחקלאות, בחרושת
ובמלאכה עוסקים

42,4 %

בבנין, עבודות ציבוריות
והובלה עוסקים

25,6 %

בפקידות ובשירותים עוסקים

32 %

היכן הם יושבים

בחמש הערים הגדולות
יושבים

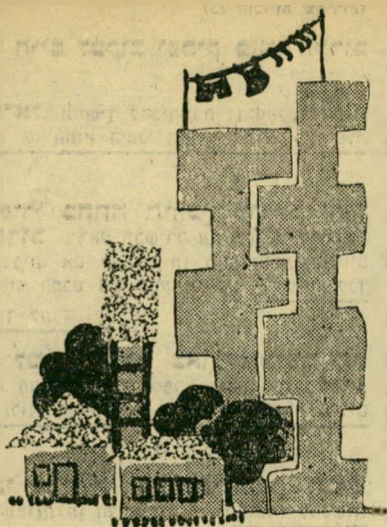
53,3 %

בהתישבות העובדת

13 %

במושבות, בערים הקטנות,
במעברות ובמחנות עבודה

33,7 %

הנשים הן מעוט (לא מבוסס) — ואחוז הרווקים עולה וגובר

חברי הסתדרות חיים בתנאים של מצוקה
קיצונית, במשכורות של 120 ל"י ברוטו
לחודש ופחות למשפחה (20 אלף פועלי דחק
מקבלים 54 ל"י לחודש תמורת 12 ימי עבודה)
דה) הרי ריכוז הרווקים בשטח זה היה צריך
להועיל למפלגות השמאליות.

אך למעשה אין כמעט אפשרות כזאת, כי
בין פוליטיקה ושכר קיים קשר טבעי. טוען
השמאל: הקו הפרו-אמריקאי של ממשלת
ישראל יצר את הרקע הטבעי לקואליציה מר-
כזית-שמאלית. הרכב הממשלה קובע את קו
ההסתדרות, וגם את העברת ההשפעה —
מלמעלה למטה, במקום מלמטה למעלה.

ואמנם כמו ברוסיה הסובייטית, בה אין
האגודות המקצועיות אלא ורוד מבעצת של
הממשלה, כך גם בהסתדרות אין נטיה רבה
מצד המפלגה השלטת לכנס את המוסדות
הנבחרים, מועצות הפועלים המקומיות ומר-
עצת ההסתדרות, והמרות האמיתית מוסעת
עליה צבא המוכרים בשרשרת-מיקוד ברו-
רה.

על אף חובות ההסברה הארוכות, אין
להניח שהכוונה הממוצעת ירבה לחשוב על
מדיניות עולמית ועל היסודות המדעיים של
בניית האינזכס. בסופו של דבר יעשה את
החשבון הפשוט של מעטפת-השכר וערכה.

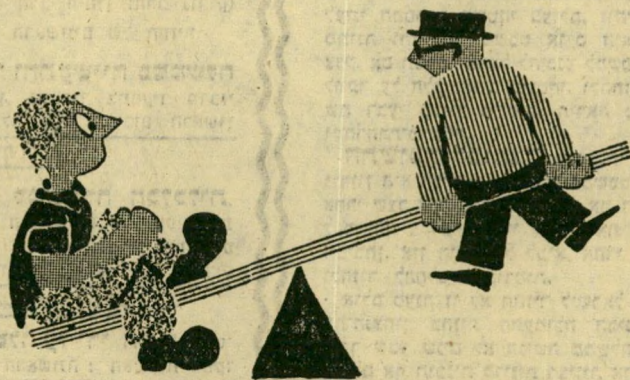
כמו בכל בחירות, אפשר לסכם את כל ה-
מערכה בשתי נוסטאות פשוטות:

אדם המרוצה באופן כללי מן המצב הקיים,
יצביע בעד המפלגות השולטות;

אדם שאינו מרוצה מן המצב, יצביע בעד
האופוזיציה.

מידת אי-רצונו, יותר מכל תעמולה, תכריע
בעד איוו ממפלגות האופוזיציה יבחר.

הם יכריעו בכנסת

לכנסת הראשונה היו 480.000 בוחרים יהודיים, מתוכם 190.000
חברי הסתדרות שהיו אז

39,6 %

לכנסת השנייה היו 803.000 בוחרים יהודיים, מתוכם 395.000
חברי הסתדרות, שהיו אז

49,2 %

לכנסת השלישית יהיו 962.000 בוחרים יהודיים ובתוכם
510.000 חברי הסתדרות, שהם

53 %

בקצה השני של הכמה עומדת מפ"ם (אם
להוציא את מק"י, שכוונה בהסתדרות עורנו
זעיר). ועתה בדיוק הסוכה: היא מתריעה
נגד תלות ההסתדרות בממשלה («הועד הפד-
על הסך סניף של הקריה») טוענת היא,
ושאר מפלגות האופוזיציה השמאליות:

● כדי לקיים את הקואליציה עם המפ"ם
לגות הימניות, נתנו שרי מפא"י בממשלה
הוראה לאנשיהם בהסתדרות להקטיף את שכר
הפועלים, בה בשעה שרחמי החברות הגדור
לות אינן מוקפאות כלל.

● מצב זה יצר קוטיבות חברתית גוברת
והולכת, כשבצד אחד מתגבש מעמד של עשירי
רים מופלגים, ואילו בקצה השני שוכבת
פועלים פשוטים ופועלי-דחק. ההבדלים בין
שתי השכבות עצומות. (לפי חישובי מפ"ם,
שולטים 10% עד 15% מן האוכלוסיה על
50% של ההכנסה הלאומית).

● במקום להלצים את קיפת-חולים ול-
צמצם את חברת העובדים, כדרישת הצ"כ,
יש לתת תמיכה ממשלתית גדולה יותר לקר-
פת-חולים, להוריד את נטל מסי ההסתדרות.
את משק ההסתדרות יש להגביר כדי שיוכל
לכבוש שטחים שאינם כדאיים למשק הפרטי.
לסלול את הדרך לסקטור הפרטי שיבוא את
ריו.

כמו האב, הבן וההורה הקדושה בדת הנוצ-
רית, שהם שלושה באחד ואחד בשלושה,
גם הקשר ההדדי בין הממשלה, הסוכנות וה-
הסתדרות כה הדוק שכמעט ואין אפשרות
להסריד בין מוסד אחד לרעהו.

לכאורה, עומדות להכרעה בבחירות ההס-
תדרותיות רק שאלות מקצועיות וכלכליות.
אם נכונה טענת מפ"ם, כי כמעט 100 אלף

תוצאות הבחירות הקודמות

הבחירות לוועידת ההסתדרות
השביעית התקיימו ב-1949 ובהן זכו
מפא"י ב-

57,1 %

מפ"ם (המאוחדת) ב-

34,4 %

העובד הציוני ב-

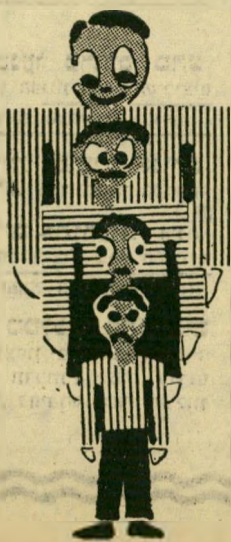
3,8 %

קומוניסטים ב-

2,6 %

העובד הדתי ב-

2,1 %

שטחי כבוש

מכלל הפועלים בישראל
מאורגנים בהסתדרות

79 %

מההתישבות העובדת
מאורגנים בה

95 %

מתושבי הערים הגדולות
מאורגנים בה בערך

55 %

מבחר הקרב

העולם הזה 916

אורהל הדוד נו

באותה שעה ממש את מלחמת העצמאות של ישראל. אורה שנה התקוממו למעלה מ-40% מצירי הפרלמנט הבורמאי נגד מנהיגם, ניסו להשתלט על המדינה ככוח הנשק. בין המתקוממים:

- אירגון הדגל האדום של הסרזוקיס-טיס, שמנה 6000 לוחמים חמושים. מנהיגו היה תאקין סו, מי שישיב יחד עם או נו בבית-טוהר בריטי.
- אירגון הרגל הלבן הקומוניסטי, שמנה 13 אלף לוחמים, התמרד במרץ 1948, לפי הוראה, שבאה מעבר לגבול.
- 8000 חיילי צבא הקבע הבורמאי, שהתקוממו ביולי 1948, בסרסם להילחם בקומוניסטים, שהיו בהרבה לנשק בעת המאבק על עצמאות בורמה.
- 12 אלף לוחמי שבט קארן הנוצרי, אשר התמרדו באוגוסט 1948, דרשו מדינה אוטונומית משלהם בקרבת גבול תאילנד.
- שרידי צבאות סין הלאומית, אשר נמלטו לבורמה בשנת 1949.

דת וסין

לנוכח מבול המרידות לא היה לאי נו ברירה: הבורהיסט, רודף-השלום, הפך בן לילה לאיש מלחמה. הוא ריכז את 12 אלף חייליו ואת חיל-האוויר שלו, שהיה מורכב משלושה מטוסי-קרב, הצליח לעצור את הגיס הקומוניסטי במרחק 11 קילומטרים מראנגון, וזמן קצר אחרי שבצבא ישראל עצר את המצרים 24 ק"מ מתל-אביב, באביב 1949 כבר כבש כוחות הממשלה את עיר הנמל החשובה מאנדאלי. בשנת 1950 פלשו צבאר חיו של או נו אל מעוזו הקומוניסטים בבקעת איראחאדי, ובשנת 1952 עלה בדם להדוף את שרידי כנופיות סין הלאומית אל בין ההרים.

או נו ידע כי הניצחון המוחלט לא יושג בשדה הקרב. אולם כאמחתו היה נשק אחר, טוב מן התותחים: הדיפלומטיה. הוא חיטל את מרד הקאנגים בשחפו את מנהיגיהם בממשלה ובהבטיחו להם מדינה אוטונומית. הדיפלומטיה פתרה גם את בעיית הסינים הלאומיים: מחציתם הוטסו לפורמוזה, כי מטוסים אויבים. הנותרים סרכו לפרק את נשקם, הוכרו כפושעים, העומדים מחוץ לחוק.

אולם תוך כדי מאבק נגד הקומוניסטים לא ויתר או נו על הרעיונות המרכסיסטיים. בהם השתעשע בנעוריו. כיום דומה כי של-טונו יפוך את בורמה למדינה סוציאליסטית חרמסלגית, בדומה ליוגוסלביה של סטו, בה יבקר החורש. הקרקעות כבר הולאמו, יחולקו בין האיכרים העניים, לאחר שישולמו לבעליהם-האחוזות פיצויים מתאימים (בסך של דמי אריסות לשנה אחת). אולם או נו מרגיע את האמריקאים המודאגים: אין כל סכנה במפלגה אחת חזקה, כל עוד מאמינה מפלגה זו בדמוקרטיה.

או נו איננו מסכים עם קארל מארכס בדבר אחד: לדעתו אין דת אופיים להמר גם, אלא דבק המגבש אותם ליחידה לאומית איתנה. על כן הומי ראש-הממשלה פסלים בודהיסטיים עתיקים מצילון, הקים סאגודת שלום ענקית בקרבת ראנגון, הוציא 6 מיליון דולאר על שני תריסר מקדשים אחרים, בתוכם אולם תת-קרקעי, בו התכנסה המועצה העולמית של בני דת בודהה. הוא חייב את חבריו לממשלה לעבוד כפועלים פשוטים בבניית המקדשים.

יתר על כן, או נו הראה לבני עמו דוגמה אישית: הוא הפך לצמחוני נלהב. הסכים לאכול "קצת דגים", רק לאחר שיתירו בו הרומאים כי הוא עלול לאבד את אור עיניו. מצוה דתית, בה התמיד או נו יותר: ההתנזרות ממגע מיני, בה התחיל בשנת 1950.

בשם הגורל ובודהה

כיום נחלצה בורמה, לפי שעה, מן המכור. צבאה, שגדל פי חמש ומגיע כיום ל-60 אלף איש, הביס את כל אויבי הממשלה. בהישג זה דומים או נו ורעי לממשלה ישראל. אולם קיים בין שתי הממשלות הבדל אחד תהומי: בורמה נשארה בלתי חלופה במערכות העולם; סירבה בעקשנות לקבל כל מענק מאמריקה; מנהיגה כיום, יחד עם גיוהרלאל ניהרו, ההודי, את המחנה השלישי, התחכני, בעולם.

בניגוד לניהרה, הדואג לקולות המוסלמים בארצו והמשתתף לקנות את קולות הערבים באיים למדיניות, חופשי או נו ממשוא פנים בבעיות המרחב השמי, יותר מכל אדם אחר בעולם נועד עלידי הגורל, או הבוראה, לקבל לידיו את התפקיד "הגדול": לתקן שלום בין ישראל ועמי ערב. בואו של הנציג הדיפלומטי הבורמאי הראשון לישראל בש"ב בוע הבא, עשוי להיות צעד ראשון בכתן זה.

הפולשים היפאניים, שהגיעו לראנגון בשנת 1942, שחררו את האסירים הפוליטיים, אך התיחסו אל העם כולו כאל עבדים. סיפר או נו: "יום אחד פגשתי בתלוכות איכרים, שנשאו סלים מלאים סירות כמתנה למ שחריריהם היפאנים. כעבור שעה קלה שבתי ונתקלתי באותם האיכרים, שהלכו בראש ימור: התברר כי מפקד הצבא היפאני קיבל את המתנות, הודה לנציגי האיכרים בכמה סדירות לחי אדירות."

או נו לא שכח את סטירות הלחי גם כאשר נהגמה כשר-החוזק של ממשלת-הבובות הבורמאית בחסות היפאנית. הוא ציפה לשעת נקם ושלום. השעה באה ב-1944, כאשר התקוממו הבורמאים המאוכזבים נגד היפאנים, יצאו לקראת 250 אלף חיילי בנות-הברית, כשלפניהם הבקיע את הדרך בנינגל הגנרל הבריטי הציוני, גיבור עמק יזרעאל, צ'ארלס אורד וינגייט.

עם בוא השלום חודש המאבק לעצמאות. הפעם עמדו דעת הקהל בבריטניה לצד הבורמאים, ובשנת 1946 נפלה ההכרעה: גנרל אאונו סאן (31), מפקד צבא-ההגנה

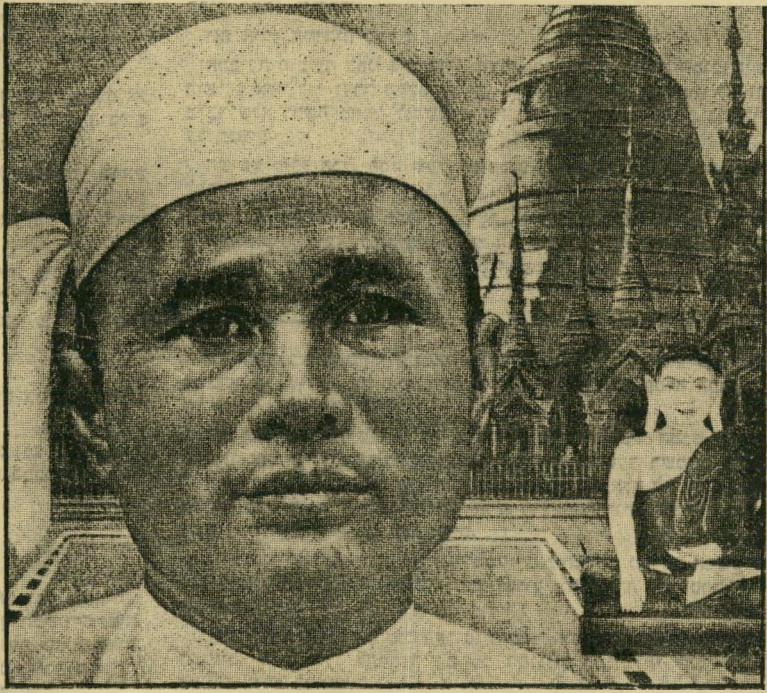
שנים רבות הייתי מצדד בעמדת הערבים בענין ארץ-ישראל. הודה לא מכבר ראש-ממשלת בורמה כאונוי לסלי הור-בלישה, היהודי שהיה פעם שר-המלחמה הבריטי. עד שביום אחד נודמן לידו ספר אחד. קראתי בו והנעתי למסקנה שבפעם הצדק עם היהודים, וכי הארץ שייכת להם! הגבר הקטן, עגול-הפנים, התכוון לספרהספרים, התנף.

נתעוררה בי תשוקה עזה אל כל היפה, שאיפה איתנה להגן על כל החלשים, להדביר את מדכאיהם.

את מלחמתו נגד המדכאים — הבריטים, שהיו אז שליטי בורמה — ניהל או נו, מאוחר יותר, שעה שהשתלם בפילוסופיה באוניברסיטת ראנגון. אולם הוא לא שכח גם את כמיהתו אל היופי: הוא חיבר שירי אהבה נלהבים לכבוד מיהיאי, בתו היפהפיה של מנהל-האוניברסיטה, אותה נשא, מאוחר יותר, לאשה.

מארכס וקארני

מלחמתו של או נו לעצמאות בורמה, שהחלה בהשפעתו של עתונאי בורמאי או בא-צ'י, נמשכה גם לאחר שסיים את לימודיו, החל לעבוד כמורה. במהרה נוכח הפילוסוף-הסופר

ראש ממשלת בורמה או נו ידד לעת צרה

הבורמאי, הסכים לעמוד בראש הממשלה הראשונה של מולדתו העצמאית. או נו בן ה-39 היה נאלץ לדחות את עבודתו הספרורית, לפחות לזמן מה, לקבל את תפקיד יושב-ראש המועצה המזוקקת.

אולם במהרה התברר כי לממשלה החדשה היו אויבים רבים. ביולי 1947 חזרו שלושה מהם לבניין הממשלה בראנגון, סרקו את אולם הישיבות בצדירות של כדורי סטן, גנרלו אאונו סו וששה מחבריו לממשלה נוקבו ככברה. דומה היה כי איש לא יוכל למלא את מקומם. אולם עוד למחרת היום הכריזו המושל הבריטי של בורמה: אני שמח להודיע כי תאקין נו הסכים להרכיב ממשלה חדשה.

היתה זו אתה מהכרזותיו האחרונות של המושל הבריטי: ב-4 לינואר 1948 הפך הדגל בעל ששת הכוכבים לדגל בורמה העצמאית, שפרשה לחלוטין מחבר העמים הב-ריטי. רבבות בורמאים רקדו ברחובות הערים תופפו בתופים עתיקים, שרו את הימנונם הלאומי: "כי זוהי ארצנו — עד סוף כל הדורות."

מיסכה זו של ההימנון לא התאימה לאמת — לפחות לא בשנה הראשונה לעצמאות בורמה. החורשים הראשונים של עצמאות בורמה היו כה קשים, עד שאו נו היה מחליף ברוצן את מקומו עם זה של דוד בן-גוריון, שניהל

הצעיר כי מלחמתו היא בעיקר מלחמתם של הצעירים. על כן חזר הוא לאוניברסיטה, במסווה של סטודנט למשפטים, אירגן הפיגות נגד הבריטים (המפורסמת בהן, שנערכה בשנת 1936, הגיעה לשיאה עם שריפת הדגל הבריטי לפני אולם בית-המשפט בראנגון), הצטרף לאיגוד הלאומי-קיצוני, אנו הבור-מאית. חברי איגוד זה כונו בשם תאקין (אדון) — כינוי אשר נחשב, לפני כן, לתוארם הבלעדי של השליטים הבריטיים.

אחר מחבריו של או נו, שהפך לתאקין נו, היה תאקין תאן סון, כיום הפכו החברים לאויבים מושבעים: תאן סון עומד בראש חיל-המתחרת הקומוניסטי בבורמה. תאקין אחר עומד כיום בראש צבא הדגל האדום הסרזוקיסטי. או נו עצמו הירבה לעיין בכת-בים סוציאליסטיים, תירגם את כתבי מארכס לשפה הבורמית. אולם הוא תירגם לשפת אמו גם ספר אחר, שעשה עליו רושם עז: את ספרו של דייל קארנגי, כיצד לרכוש ידידים והשפעה בחברה.

סמירות ומרד

בפרוץ מלחמת-העולם השני הציעו התא-קנים הצעירים את עזרתם לבריטים, תמורת הבטחה להקנות לבורמה עצמאות מוחלטת. הבריטים סירבו. התוצאה: או נו וחבריו החליטו לשחק פעולה עם היפאנים, הושלכו לכלא, ישבו מספר שנים בבתי-הסוהר.

או נו הוא כיום הינדי היחיד של ישראל בין מטולה לטוקיו. הוא הפגין ידיות זו בצורה שקטה, מאחורי הקלעים, כשפעל לריכוך ההחלטה האנטי-ישראלית בבאדנאונג (העולם הזה 915). בימים הקרובים יפגין את אהדתו זו בצורה חותכת עוד יותר, כשיעשה למען ישראל גיסטה אשר לא עשה עוד כמותה לפניו שום ראש-ממשלה אחר בעולם. הישראליים, שגיסטה זו תעשה עליהם רושם עמוק, ביחוד אחרי השלמת גשר-ההאבה נגדה, בבאדנאונג, אינם יודעים הרבה לא על האיש ולא על ארצו. הם רק ראו ברחובות תיהם את הגברים הבורמאים הקטנים, סתומי-ההבעה, שבאו ללמוד מיהיגי צה"ל, ולקחת את המטוסים הישנים שנמכרו בישראל למדי-נחם.

בראשית הדרך הדיפלומטית גרמה איר-ידיעה זו לקריוויים לא מעטים. פעם כתב או נו מכתב רשמי לממשלת ישראל, חתם בשם הצנוע "מאנג נו", שפירושו "נו הקטן, הבלתי-חשוב, חסר-הערך". האיש שניסח את תשובת ישראל חשב כי "מאנג" הוא שם משפחתו של נו, ענה "לכבוד מאנג נו היקר", גרם כמעט לתקרית בינלאומית.

אולם אפילו קוריוז כזה לא יכול היה להעיב על היחסים המתפתחים בין שתי הארצות, המייצגות שני עולמות שונים, ושיש להם בכל זאת הרבה מאד מן המשותף.

תותחית ודת

בורמה היא ארץ הניגודים האדוליים. מצד אחד שולטת בה השלוה האופיינית לדת הבודהיסטית, ומאידך מאמינים יושביה ברור חות, בכוכבים ובכוח הזרוע. האימרה החברי בה ביוור על יושביה: "רק ההורג מלך מסוגל להיות מלך."

בורמה היא גם ארץ אשר לא ידעה שלום במשך שנים עשרה השנים האחרונות. הברר טים והיפאנים נאבקו עליה במלחמת העולם השנייה, ולאחר המלחמה, כאשר השיגה בורמה את עצמאותה, השתרר בה תוהו ובוהו בל שיוער. צבאות פרטיים שטפו על פני הארץ בת 19 מיליוני הוושבים. מרדיות פרצו בעשרות איזורים. מעצמות המערב ראו במצב רחש שם ניצנים של קוראיה שניה.

החששות נתבדו: בורמה הצליחה לצאת מן התוהו ובוהו באמצעות מהפכה שקטה, בה הופעל נשק משולש: תותחים, אידיי אולוגיה ודת. מפעיל הנשק: או נו (הדוד נו)*, ראש-ממשלת בורמה.

או נו, הגבר הבלתי רגיל בן ה-47, שולט בארצו באי-רצון. טוען הוא: "אני סופר וחולם. עבודת החקיקה והשלטון גורמת לי כאב-ראש." הוא שולט בבורמה זה שבע שנים, למרות ארבעת נסיונותיו להתפטר. נאמנותו למולדתו מאלצת אותו, לעבים, לוותר על עקרונות איהאלימות הבודהיסטיים, הקדושים בעיניו עד מאד.

פסגות הופעתו של או נו הינה ממש מדהימה. ראשו עגול, פיו גדול למדי, ועיניו החמומות שולחות בבני שיחתו מבטים נוקבים-מקסימים. מכל דמותו שופעת כנות בלתי-רגילה. אחת ההוכחות לכנות זו: או נו לא היסס לגלות את כל פרטי חייו באוטו-ביוגרפיה שלו, שהתפרסמה לאחרונה באחד מעיתוני ראנגון.

באותה אוטוביוגרפיה מספר או נו כי הוא הפך לשיכור מושבע עוד בהיותו בן שנים עשרה. לעתים קרובות היו יושבי עיר מולדתו מכיאים אותו הביתה כשהוא נטול הכרה. אכיו התבייש בו עד כדי כך שהיגלה לצרף גיחך באחד מפרבוריה-העיר.

"אורח חיים זה נמשך עד אשר אירעה בי מהפכה שקטה", סיפר או נו, "פתע

• נו שפירושו "עדין", הוא השם שניתן לו על-ידי אביו, בהתאם למנהג בורמאי, מפני שהאות הראשונה שלו מתאימה לאות הראשונה של היום בו נולד.

פרעות ברגר-קבק

אאת ברור נאדרל

משוחררו הכל בערבות עד למשפט, החלו מתקומות תוכניות כיצד להוציא מהרשת את אלה הגדולים מדי עבורה.

ואז נודע למפקח ראשון פודור, כי עמיל-המכס קצנר (שעשרות חקים נוספים תלויים לו מאחורי גבו) קיבל סכום-כסף גדול נוסף, עומד לברוח מהארץ בסירת-דיג אשר תמליג בלילה מנתניה.

הסתלקותו של קצנר מהארץ — ומהמשפט הצפוי — עתידה היתה לפורר את בניינה של התביעה. המשטרה הסכימה לתבוע לדין את גולדמן וטייכמן לפי סעיפים פטוטים, בתנאי שימסרו עדות נגד קצנר. משהיה קצנר מובא לדין לפי סעיפי אשמה המבטיחים שנות מאסר מרובות, עלול היה לפתוח את פיו ולגלות רשתות-הברחה עצומות.

מפקח ראשון פודור תבע, על כן, וקיבל על כך סקודה מהשופט, כי קצנר יתחבץ יום יום במשטרה, הציב נוסף על כך, השגחה על תנועותיו, לכל יוכל לעזוב את העיר.

אלא שלפתע נקרעה הרשת ביד חזקה, ודווקא בחלקה ההדוק יותר: מפקח ראשון פודור, ראש ה"כלכלית" בחיפה, קיבל הוראה לצאת לקורס קצינים בשמרעם, "קורס שהיה נחזק לו", לדברי אחד הנוגעים בדבר, "ממש כמו קורס לריקודים סלוגניים". המקורס הוחזר למשמר הגבול.

משהוצא פודור מן התמונה, נעשה הפל פשוט יותר: התביעה הכינה כתב-אישום חדש נגד ברגר, קבק, גולדמן וטייכמן, קצצה וסילקה את מרבית האשמות נגדם ומיד לאחר השלמתו של כתב מקוצץ זה, העמידה את הארבעה למשפט, בנסדר ממשפטם של ארבעה שותפיהם.

בעוד ארבעת הנותרים עומדים נדהמים למראה ההפתחות המיוזרה, הורו ברגר, קבק, גולדמן וטייכמן באשמות. נקבע להם מייד תאריך קרוב למתן גזר-הדין.

ואז אירע המדהים מכל: התביעה הופיעה בפני בית-הדין, טענה, כי ערך הסחורות המוברחות הוא 43 אלף ל"י וערך המכס עליהן — 26 אלף ל"י. התביעה לא זו בלבד שלא דרשה מאסר לנאשמים, היא אף המליצה להסתפק במאסר על תנאי!

השופט קיבל הכל, פסק שעל הסוחרים לשלם את דמי-הנוק שנגרם למדינה (26.000 ל"י, כאילו)...

וחצי מיליון או יותר תכשירי-מניעה, שמכירתם בלבד עלולה לכסות את דמי-הקנס, הוצאות המשפט ושאר הוצאות, באם היו כאלה, הוחזרו לסוחרים, הועברו מיד למכירה בשוק החשמי.

מפתח החידה נעלם

מה אירע כאן? מיהו השמאי נדיב-הלב אשר את שומתו העדיפה התביעה על שומתו של ס.מ.מ. שמאי זוהר? ומדוע לא עמדה התביעה על מאסרם של המברחים?

את ההערכה החדשה קבעו מעריכים מיוחדים של המכס, אשר התגבלו אחר-כך וטענו, כי הם פעלו לפי חישובי-שער רשמיים. לפי איזה שער, איפוא, מהווים 128 אלף דולר סך של 43 אלף ל"י? גם לפי הקורס הרשמי של 1.8 ל"י הדולר יהיה ערך הסחורות 230 אלף ל"י, ולפי מחירי-השוק — כמעט כפליים.

מדוע הורו המעריכים את שווי-הסחורה לעשירית מערכה הממשי? ומדוע קיבלה התביעה הערכה זו? ומדוע לא עמדה המשטרה על הערכתה המקורית?

ברגר וקבק שילמו את קנס-הפרוטות, יצאו חופשיים, בעוד שותפיהם הקטנים, שלא ידעו להסתדר עם כל המנגנון הממשלתי והמשפטי, צפויים עדיין למאסר.

התביעה טענה, כי היא לא עמדה על עונש-מאסר, כיוון שלגבי נאשם שאינו עבריין מועד נהוג להעדיף מאסר על תנאי. עברו של ברגר אינו מצדיק את טענת התביעה, דבר שלא קשה היה לבררו.

מ, אם-כן, זכה בהפרש בין הקנס האמיתי לבין הקנס ששולם בפועל, התשובה לשאלות אלו לא ניתנה, כנראה, כי המפתח לפתרון, עמיל-המכס עשירי-העבר קצנר, ניצל את העדרו של פודור, ביקש וקיבל רשות לנסוע לתל-אביב; וכידוע —

בלילה מפליגות סירות-דיג מהחוף, עלולות לפגוש ספינות על דרכן, עלולות להעביר לספינה מטען חי, אם אך ישלם המשלמ-כל את דמי המישלוח.

קצנר נעלם ואינו, כמחט בגורן, כעמיל-מכס במשטר מושחת, ועימו נעלם הסיכוי הרציני האחרון להסיר את מסך-ההסתקה מעל גזול מעשי הברחתו שנתגלו במדינה.

מי שיבקש להסיק מסקנות מחפשה — האחריות עליו; אין המערכת אחריות לתוכן המסקנות ולסיוגונן.

היא אך מסרה עובדות.

עצמו נאלץ להקים ועדת-חקירה, בראשות גזבר-המשטר, לביא. הועדה קבעה, כי מעי לות הרב מרגליות היו זעירות ביותר, הן לישה, כי ולקוביץ' הוא בעיקר שגרם לצלי ל"כ 60% מן התרומות השנתיות (המגיעות, לפי מקורות המשטר, ל-50000—75000 ל"י) להתווסף הנשייה. השומר התמרמר על המסקנות החד-צדדיות, לדעתו, האל שבניתיים נודעה הפרשה כולה לשורות המלאת לידעית מבקרה-המדינה.

נראה כי מעשה זה מנע כל אפשרות

מדי שנה מוברחות ארצה, בראש וראשונה דרך נמל חיפה, סחורות חייבות מכס בסכומים (לפי הערכת מומחי המשטרה הכלכלית) של כעשרה עד חמישה-עשר מיליון ל"י. סכום אגרי זה, הניגול מאוצר המדינה, גדול לשם השוואה — מכל תקציב משרד הסעד; עולה על מחצית תקציב משרד החינוך. הרחמים מהברחות אלה מתחלקים בין הסוחר-קונה-הסחורה, המשלם עבורה מחיר נמוך יותר; המתחך, המצביע את הסחורה; עמיל-המכס, העוסק בשחרורה; ופקיד-המכס, המקבל שוחד. אולם מחצית הסכום משתלשת, כמעט ללא סיכון, לכיסיהם של כתרסר בעל-הריון, ממגניהן של הברחות הגדולות.

הריחה מהברחות אלה הוא כה גדול, עד כי גם אם נתפס המתחך כדאי לו לשתוק. הבוס משלם את מחיר השתיקה, ואם חסודלילה, מגיעה המשטרה הכלכלית, בדרך מקרה, אל הבוס עצמו, הרי מה שעתידי להתרחש — — —

סחורות בחצי מיליון ל"י

מפקח ראשון משה פודור, ראש המחלקה הכלכלית במשטרת מחוז חיפה, החליט לשים קץ להברחות המכס, אפילו יעלה לו הרבר במחיר ידירותם של רבים וגדולים. הוא פויר מודיעים בכל רחבי הנמל, אסף שבכרי-אנומרציה, צירף עובדה אל עובדה, קיבל תמונה מלאה על פעולותיו של אחד מגדולי המברחים בארץ — הסוחר-יבואר שמעון ברגר, אדם בעל מהלכים בחלונות הגבוהים של המדינה.

כשעצרו אנשי ה"כלכלית" בכביש ליד חדרה, לפני כשנה, מכונת עמוסה סחורות-מברחות, שאלו את הנהג: "מיהו היושב לידך?" "טרמפיסט", השיב הנהג.

"היכן אספת אותו?" "ליד תחנת-אגד בחיפה" — היתה התשובה. הקצינים חייבו, הובילו את הנהג והטרמפיסט למשטרת חיפה, הציגו לפניהם תצלום שנעשה אותו בוקר על ידי המשטרה בהור-הכרמל, המראה את הטרמפיסט עולה שם למכונית.

הנהג נדהם, הודה כי הטרמפיסט אינו אלא מתחך-הברחות שמואל קפלן, הוליד את המשטרה לכמה וכמה מחסנים גדולים בחיפה, הובילם אף לבוסים עצמם — שמעון ברגר ושותפו, נח קבק.

האחראי להלשנה, מודיע סורי אשר קיבל עבורה 7500 ל"י מראש המחלקה הכלכלית של משטרת-ירושלים, ע"מ-משה איילון, עוב את הארץ בעזרת המשטרה, זכה, בינתיים, להסתכסך עם החוק גם בחוף-לארץ.

המתחך שמואל קפלן, אשר ביכר תחילה את השתיקה, נוכח, כי הכל אבוד, מסר את שהיה ידוע לו, ישב עם סמ"מ שמאי זוהר, ראש המחלקה הכלכלית במטה הארצי, ועם מפקח ראשון פודור, לשום את הרכוש המבורח.

"כאן חצי מיליון לירות כמו כלום?" צעק זוהר. "אתה מגניב", הרגיזו קפלן, בעסק שלנו, הסחורה הזאת שזה לא יותר מ-350 אלף לירות."

הסחורה, אשר נקנתה בחוף-לארץ בדולרים מוברחים (גם לכך דואגים מממנים מיוחדים) עלתה 128 אלף דולר, היתה חייבת במכס של כמאה אלף ל"י.

מאמצע-מניעה עד שפתונים

בין היתר כלל המשלוח המוזרם — שהורכב אך ורק מסחורות שאין נותנים רשיונות להבאתן — למעלה ממיליון תפשיירי-מניעה, בשווי של יותר ממאה אלף ל"י; למעלה מ-600 אלף סכיני-גילוח, שערכם כשמונים אלף ל"י; רבבות תריסרי שפתונים (לירה השפתון כמכירה סיטונית); וכן מכוונות-גילוח, עטים נובעים ועוד.

משנעצרו ברגר וקבק, היתה כל חיפה כמקתח. ברגר נימנה על נכבדי העיר, היה מיידידי האישיים של ראש-העירייה, אבא חושי, תרם סכומים עצומים לקרנות-הבחירות של מפא"י ונשלח בהמלצתה לשמש חבר בבית-הדין למניעת ספסרות. קבק, אף הוא יבואר, תעשיין וסוחר, ושותף לברגר הן בעסקיו הליגליים והן בבלתי-ליגליים, נחשב גם הוא לאחד מאנשי אבא חושי ישב מטעם מפא"י בבית-הדין לערעור יום על מסה-העסקים העירוני.

ראש-העיר עצמו קם להתערב, בלתי-הורצו למשרד-האוצר, עורכי דין ושכרו בסכומים של חמש ספרות. המכס נתבקש להסכים לפשרה, לפיה תבוסל האשמה נגד השניים, תמורת תשלום כופר בסך 200 אלף ל"י.

בינתיים נעצרו עוד ששה איש (פרט לעשרות חשודים), ביניהם נתן גולדמן, מי שהיה סגן-המפקח על מטבע זר במחוז חיפה משה טייכמן, פקיד באגף המטבע הזה, אריק קצנר, עמיל-מכס, וכן שני סקירי-מכס שאיפשרו לקצנר להעביר את הסחורה כחפצי עולה חדש (קצנר קיבל תמורת טיפולו סך של 8000 ל"י).

(המשך מעמוד 6)

ספקאס איטיניאלי שנקרא לאנקה לקבלת הוראות חדשות ממשלתו. לעומת זאת אי-טליה, שצירה הרוון בנדטו קאפומוצה די-קאמפולאטארה מבלה חופשה ממושכת ברו-מא ניסרה להחליש הדינה של השמועות על הרוח הקרירה המושבת בסאלאצ'ו קיגי לגבי ישראל, עשתה ויסטה: היא שיגרה במיוחד את נספחה הצבאי דה-קאסולה כי שמקומה לא ייעדר בטכס לחיצת-הידיים הרשמי.

במדינה

להשתיק את הפרשה. ולקוביץ' הורד מההר, הועבר לעבור במחסן הראשי של משרד-הדתות, והועדה מסרה את מסקנותיה לקציני-הבטחון של נציבות-המנגנון.

אולם בינתיים נתגלה דבר חשוב הרבה יותר מאשר העלמתן של כמה רבבות לירות: נתגלה, כי הרציון כולו, על קרבו וכרעיו אינו שייך עוד למדינת-ישראל, וכי בתוקף התפתחות מזורה הפך ההר לרכוש של אגודה עותומנית פרסית, המכונה בשם הוועדה למען המקומות הקדושים.

למבקר — מחוז לתחום. השערוריה נתגלתה, שעה שמבקר-המדינה ביקש לחקור את ספרייה-השבויות של הרציון, גילה, לתמאנו, כי הן הקופה והן הכספים, וכמוהם אף ההר עצמו, שייכים לוועדה למען המקומות הקדושים, ועדה שאינה גוף ממשל-חי ועל-כן ספק הוא, אם רשאי המבקר לדורש את ספריה לבדיקה.

למרבחה-המזל גילה משהו, כי הועדה מקבלת ממשרד-הדתות הקצבה שנתית של כ-7000 ל"י והיא, איפוא, "גוף נחמך" (על ידי הממשלה) והמבקר רשאי להציץ בספריה, אם גם תוך הגבלות מסויימות. המבקר ניצל את הפירצה והחל בבדיקות.

התפתחות זו הולידה בסוף השבוע שעבר החלטה חדשה: ולקוביץ' הורח זמנית מעבר דתו, עד לתום חקירתו של מבקר-המדינה. השבוע סיים המבקר את חקירתו הנחפזת, העביר את מקבולתו לוועדה למען המקומות הקדושים, ביקש את הערובה, יפרסם דין-וחשבון טופי רק לאחר שיקבל הערות אלו.

אלא שהשאלות אשר נתעוררו בינתיים העמידו בצל את פרשת המעילה עצמה.

רבבות לירות ו-300 מצבות. נתברר, כי 300 מקומות קדושים בתחומי-המדינה, מהרציון ומערת-אליהו עד למצבות נידחות בגליל, נמסרו ע"י מי שנמסרו לרשות הוועדה שהיא גוף פרטי לתלוטין. תקציבי רבבות ותורמות-יחידים המצטברות למאות אלפי לירות הם רק חלק אפסי מרכושה של הוועדה. העיקר הוא, כי אחד המשלטים החשובים ביותר מבחינה צבאית ואחת הנקודות הרגישות ביותר מבחינה פוליטית ודתית נמצאת בידים פרטיות, מבלי שאיש ידע מיהו שהחליט כך.

הרציון, אשר לפני חמש שנים, במאמץ עליון לחזור לתקופה בו את יחד הקרוליות, הכריז עליו האפיפיור כעל מקום קדוש מכל קדוש, ממנו עלתה מריה, אם ישו, השמימה, הפך לעסק פרטי של אגודה, אשר את דרך הקמתה הסביר אחד מאנשי משרד-הדתות: "מה סירוש? יהודים התאספו, התארגנו והקימו אגודה; כמו כל אגודה אחרת."

למען הפשטות צריך היה אולי, לומר: ממש כמו אגודה נחלאות.

אם מבקשים כובשי-ההר, אנשי גודד הפור-ציו, לדעת, למי שייך ההר שבדמם לקחווה, יוכלו לקבל תשובה ברורה: לרב שניאור זלמן כהנא, יושב-ראש הוועדה למען המקדש מות הקדושים, שהינו, במקרה או שלא במקרה גם מנהל משרד-הדתות.

ממש כמו נחלאות.

דת יהודים הפוכים

בתוך קלחת האסיפות והמצעים של האחד במאי, לא שם איש לב לאסיפה צנועה של חצר עזת הישראלים הקראים, בת אלפיים החברים (רובם יוצאי מצריים ועיראק), אשר נערכה בחצר קטנה ברמלה העתיקה. בכרכן האסיפה ישב יוסף מוראד, דודנו של תלוי קהיר משה מרואד, שביקש להינשא ליהודיה רבנית (העולם הזה 914). מוראד מצא את עצמו בין פטיש וסדן.

הרבנות סירבה לערוך למוראד קידושין עם בחירת-לבבו, הסתמכה על החרם העתיק, שאסר על הקראים לא רק נשואי תערובת עם יהודים רבניים, אלא גם מעבר לות ה'יהודי-רבנית. היא גם לא קיבלה את דעתי של פרופסור שלמה גויסיין, שטען שבסוף מעל דפי הארץ: "בגוויה הקהירית נמצאו מכתבים, המעידים על נישואים כאלה — (המשך בעמוד 12)

• יהודי רבני הוא זה שמקבל נוסף על הוראות התנ"ך גם את דיני המשנה והתלמוד, להבדיל מן הקראים, הכופרים בכל מה שנ"י תב לאחר חתימת-התנ"ך.

שעוריות

למי שייך הרציון?

משנתברר, כי מרבית הכספים הנתרמים על-ידי אלפי התיירים הנוהרים מדי שנה להרציון, נעלמים בדרכים מופלאות, האשים מנהל-ההר, הרב שמריהו מרגליות, את ה"שומר ולקוביץ", כי הוא הנו אחת העיקריות שבאותן דרכים מופלאות. השומר השיב בהאשמות-נגד (העולם הזה 915). הפרשה הגיעה לידי המשטרה, ומשרד-הדתות ראה

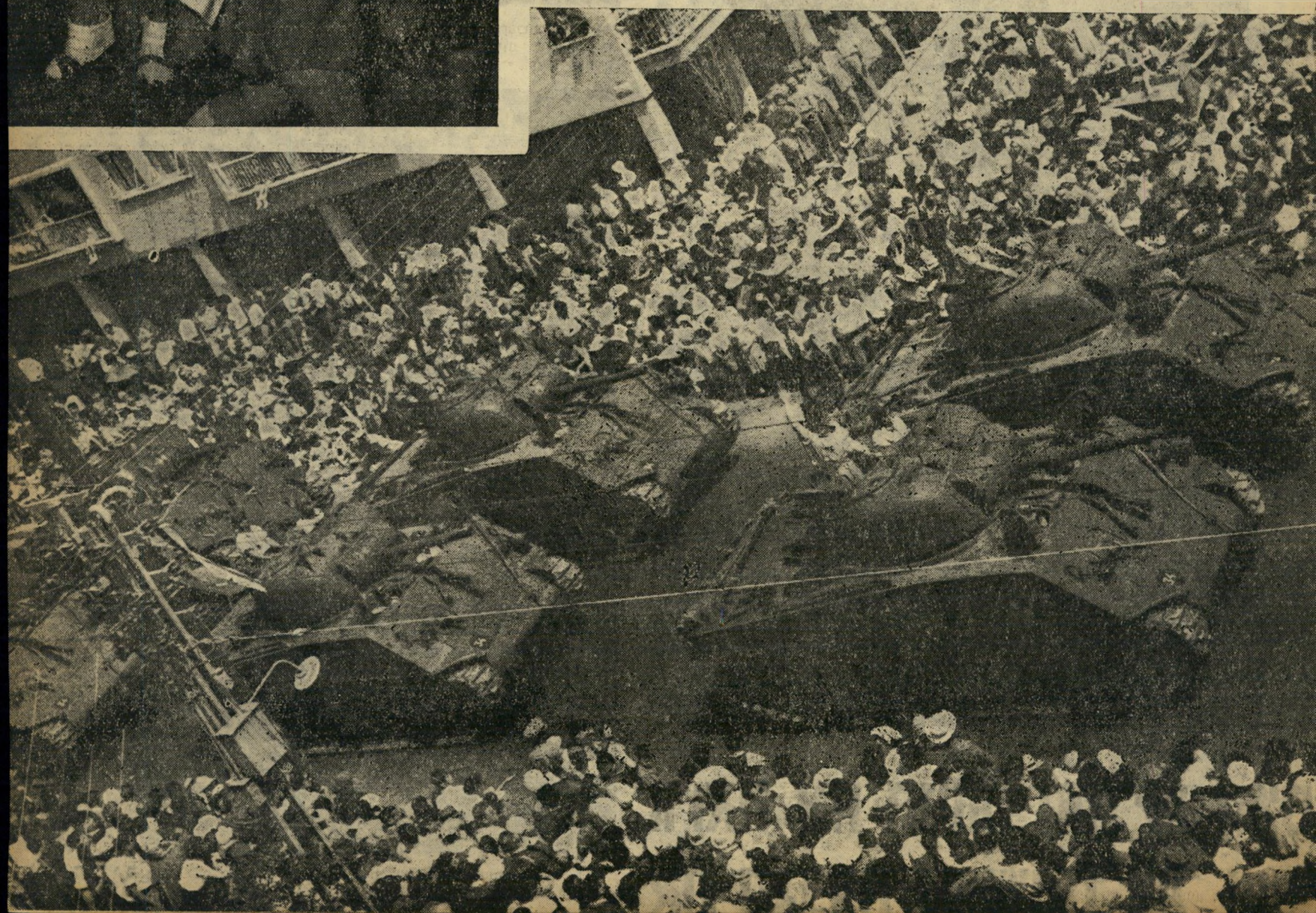
חג העצמאות

עם גבור

ישראל

איש לא שם לב, בשבוע שעבר, לצעיר שחרחר, אשר נכנס לאצטדיון הרמת-גני בצדועה קלה, כשהוא נשען על מקלו, יושב יחד עם אשתו ובתו, חזה במסגן העצמאות של צה-ל, כמו רבבות האנשים שמסביבו. איש לא שם לב גם לאות הארגמן, המעומר בסמל המדינה, שהתנוסס על חזהו של הצעיר. כי איש לא ידע שזהו אות-הגבורה ושהוא עצמו הינו אחד מתריסר הבחורים בישראל שנעטרו באות זה.

השולח הזה נלווה אל גיבור ישראל בחג העצמאות

קצין אחד בשם גורדון, הוא היה מסקר של יחידת וחלים ודרש להעביר אותי ליחיד דתו.

לאחר זמן הסיע סימך טוב את החול שלו להתקפה על משטרת עיראק סחידאן.

מעודי לא ראיתי הפגזה כזאת המצודה נכבשה לאחר שעתיים של קרב: המצרים לא יכלו לעמוד בפני אש-תופת כזאת. בחודי ראית את הסימנים בקירות הבניין...

לכבוש את החיים!

וכאן נפצע סימך טוב גנה. פגז מצרי פגע במנוע החול שלו. המפקד וכמה חיילים נהרגו במקום. סימך טוב קפץ החוצה, יחד עם עוד חבר, זינק לעבר החול השני. פגז מצרי שני הרביק אותו, ריסק את שתי רגליו. על אף היותו פצוע, זחל סימך טוב אל המקלע (מ"ג), המסיר על המצרים אש קט-לנית. איפשר לאנשי היחידה לסגת. אחר נשי אר, משך שעות רבות, עם הפצועים, הישקה אותם מים, לא הגיח למצרים להתקרב, הת-קשר עם המטה.

לא ידעתי איך אוכלים את זה. רק שמעתי אותם מדברים: זמיר אחד... כאן זמיר שתיים... עברו. פתחתי סחיש וצעקתי: הוי, זמיר! כאן זמיר סימך טוב! וסיפרתי להם את כל מה שקרה. קיבלתי פקודה להחזיק מעמד. החזקתי.

עם רדת הלילה זחלו סימך טוב ופצוע אחר (השניים היחידים שיכלו לזחול) לעבר חצר המשטרה, כזי להזעיק עזרה. בדרך נחלש הפצוע השני. סימך טוב פסק עליו להחזיק בחגורתו וגרר אותו למרחק 300 מטרים, עד אשר אולו גם כוחותיו.

התעוררתי בבית-החולים. שאלתי את ה-

המטרות חגו לאיטן, התיוז זרמי מים על פני הגינה, המקיפה חיללה יפה, בשיכון חותיקי רמת-גן, חלונות-החילה היו מוארים. בחדר-האורחים ישב סימן טוב גנה בחברה אורח, חיכה לבוא אשתו, כדי לצאת העירה, לחזות בחגיגות-העצמאות. המדפים היו גרו-שים ספרים, בעיקר ספר-היסטוריה. בספנה, במסגרת שחורה, היתה תלויה מגילת-הגבורה של סימך טוב.

אומרים שיש לי מזל. זה נכון. ניצלתי פעמיים ממוות בטוח. פעם בקרב על עיראק סחידאן ופעם בעצרת מעגן. כנראה שיש לי שם כזה: סימך טוב. מזלי הגדול ביותר הינו אשתי, לוטי, אבל על דבר כזה לא מדברים.

אומרים גם שאני גיבור-ישראל, אחד מ-12 הגיבורים, אשר ארבעה מהם קיבלו את אות-ההצטיינות לאחר מותם. קיבלתי מגילת-גבורה ואות-גבורה. זהו זה, אות-הארגמן, המעוטס בסמל-המדינה. אצנן אין איש יודע את ערכו ותוקפו של אות זה ואת הזכויות שהוא נותן לנו. אבל זוהי בעייה לחוד — בעייה אשר אפשר לדבר עליה בלי סוף. נעשה זאת בהזדמנות אחרת. היום ערב חג-העצמאות. הבה ונשכח כמה דברים וניזכר בכמה דברים אחרים.

סימך טוב נזכר ברצון בימים שעברו, בחייו בירושלים העתיקה, בה נולד וגדל, בדליקה הגדולה שפרצה בחנות-האריגים של אביו, לאחר שזו הוצתה על-ידי הערבים. הוא ניזכר גם בתקופת שירותו בבריגדה ובצי הבריטי.

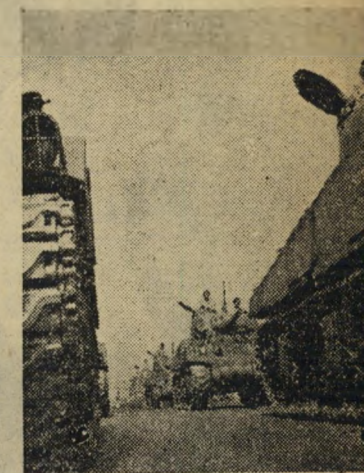
אולם יותר מכל אוהב סימך טוב להיזכר בימי מלחמת-העצמאות: "נשלחתי לבית-הסוהר של תל-ליטנינסקי בתור שין-ג'ימל. לא יכולתי לסבול תפקיד זה. משך שלושה חודשים ביקשתי שיצרפו אותי כנהג לאיזור שהי יחידה קרבית. לבסוף מצאתי פרוטקציה:

אותות-הקוממיות מגיעים בהחלט ל-משקי הספר. זה רק פיצוי קטן מאד על כל מה שהם סבלו בתקופת-הקרבות הקשים בזמן מלחמת-השחרור.

המסדר עורר בי התפעלות עצומה. יותר מכל התפעלתי מתנועת-תיהם המדוייקות של אנשי חיל-הים.

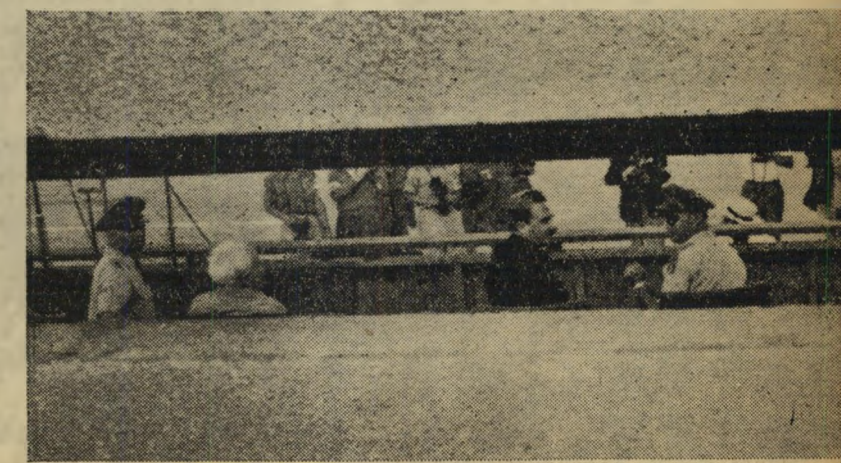

זקנים היו גם לנו בזמן הקרבות בנגב. אבל אז חסרו לנו הרבה דברים שהיו שונים. אז לא היו לנו לא כלים כמו ה"עוז" ולא צנחנים.

איזה משקל הסאנקים האלה קילקלו את כל הכביש בדרך לשיכון. אין דבר, זה למען המולדת.

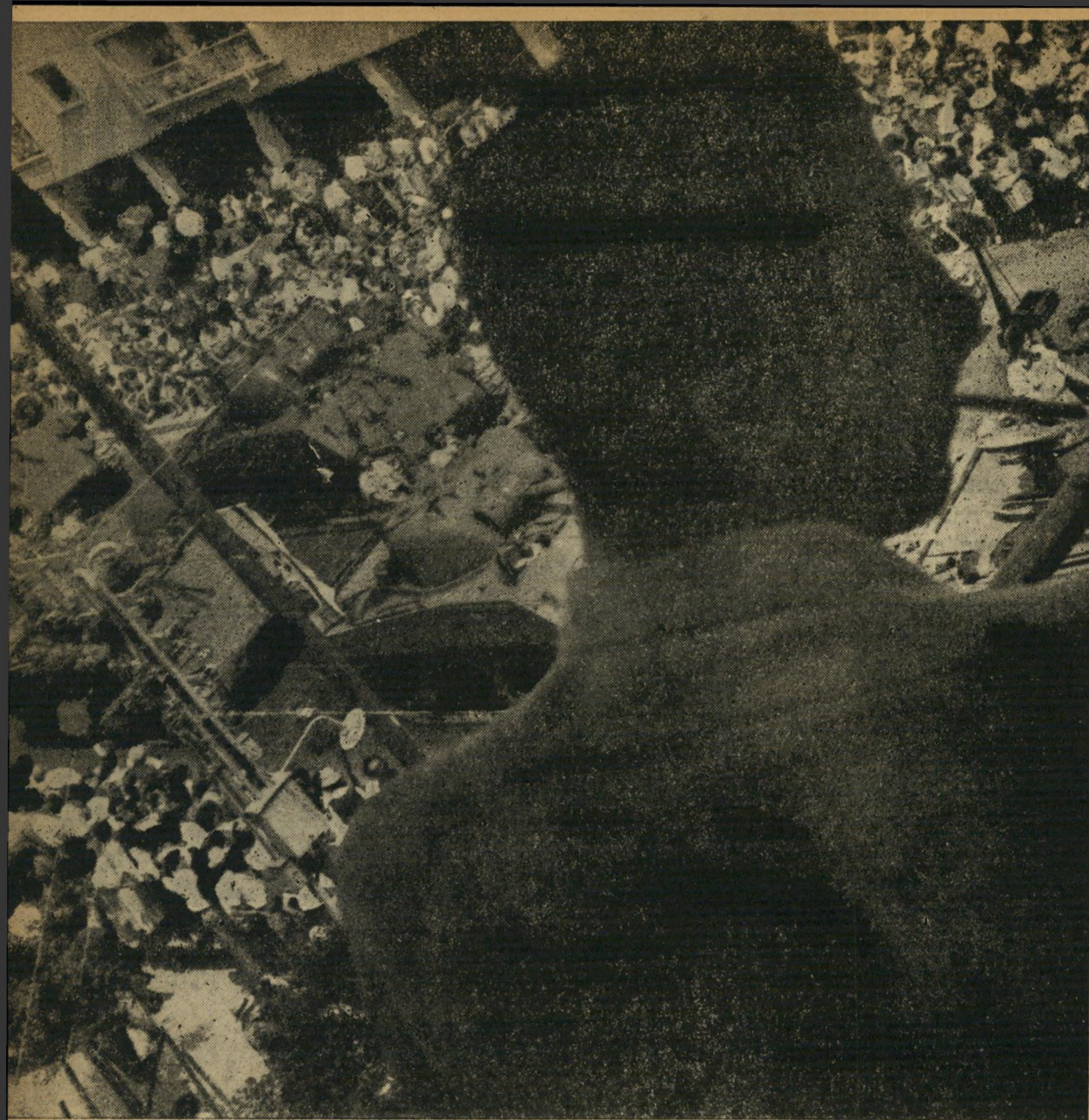

הדיפלומטים ישבו מאחורי, כאשר גינה בן-גוריון את אידן, הסתובבתי והסתכלתי בהם. רציתי לראות את הרושם שהדברים הנאמרים עושים עליהם. השגריר הבריטי גזן אל השגריר הרוסי, שישב בקרבתו, ושאל אותו בתמהון: "מה? מה הוא אומר?"

הגדולים היו כבר על הבמה כאשר ניגשתי לשבת על מקומי. חשבתי בלבי: כך הייתי רואה אותם דרך האשנב, אילו באתי לכאן בזחל שלי. על הבמה יושבים: המטכ"ל רב-אלוף משה דיין, ראש הממשלה משה שרת, מנהל-המבחן דוד בן-גוריון.

ורואה את הנשק החדיש המס את הגברת עוצמתה של ישראל

החגים הוא, לדעת, חג העצמאות. אני אוהב כי באותו יום שמחים כולנו בלב שלם. והרי מעטים ימים בשנה כשיש הזדמנות להיות שמחים באמת.

חזון הצעיר, אשר הלך לפנינו הזכיר לי ולאשתי איך סיילנו ביום העצמאות השני, זמן קצר לאחר שיצאתי מבית החולים.

אחות מה אני עושה כאן. היא סיפרה לי שנפצתי קשה. אחר כך בא רופא ואמר לי כי באותו לילה קטעו לי רגל. הוא לא סיפר לי כי קטעו לי את שתי הרגליים. היה לי מר. לא רציתי לקבל אוכל, עד שהביאו אלי נכה אחר, קטוע-רגליים, אשר הלך על פרוטזות, כך שאי אפשר היה להר גיש בשום דבר. רק אז הרגשתי רצון חזק לחיות, לנוע, לכבוש את החיים בכל מחיר.

העם לא שכח

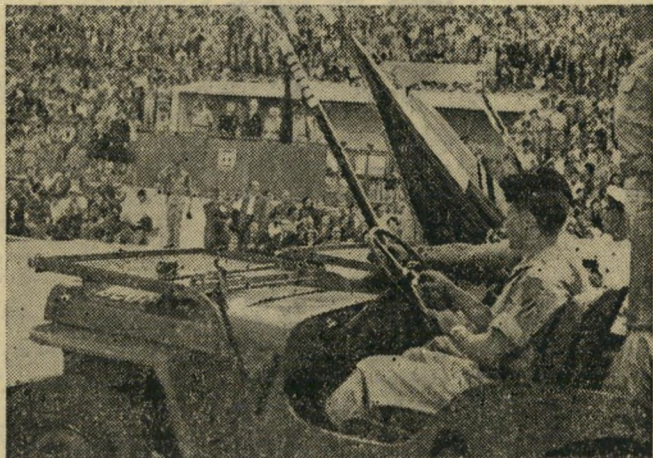
יום אחד באו לבית-החולים כמה קצינים גבוהים. הם שאלו אותי אם אני הוא אני, אמרו לי כי אני עומד לקבל את אות הגבורה. ובאמת, ביום-העצמאות הראשון, הביאו אותי ועוד שבעה בחורים אל במת הנשיא, ויעקוב דורי ענן לי את האות הזה. חזרתי לבית-החולים מאושר: הרגשתי שהעם לא שכח אותי.

כעבור שבועיים נמשתי עם לוטי. היא עבדה כאחות בבית-החולים, בו שכנתי (דגאני), אבל לא ראיתי אותה אף פעם. סימך-טוב עזב את בית-החולים, השתקם בנכרית, עזב גם אותה, השתקם במונית, קיבל סיכון ברמת-החיל. שם נולדה בתו הבכירה, רבקה-לה.

לפני כשנה יצא סימך-טוב עם שאר גיבורי ישראל לטכס חנוכת האגודה לזכר הצנחן פרץ גולדשטיין, שהוקמה בקיבוץ מעגן. הוא ניצל רק כנס מקצת המוות של המטוס הנופל (העולם הזה 876). בשבוע הביתה חיכתה לו הפתעה: אשתו נלקחה לבית החולים לילדות. הוא מיהר לבית החולים, נתברר כי נולד לו בן, קרא לילד בשם מעגן. "הגה-עצמאות אוהב לי יותר מכל התגים הישראליים האחרים", אמר סימך-טוב בשבתו ליד הגה-מכוניתו, בורכו לתל-אביב. לידו יושבות לוטי ורבקה-לה (4). הילדה מסתכלת בהמוני הילדים והמבוגרים, הרוקים ברחו בות-העיר.

סימך-טוב גנה עוצר את מכוניתו, יוצא מתוכה ונבלע בתוך ההמון. הוא נראה כאחד מרבבות החוגגים. ההבדל היחיד, הבלתי מורגש כמעט: אות-ארגמן הקטן, הצמוד

תפסתי משלט עצום על המרפסת של בית-קרובי משם יכולתי לראות את כל המצעד מבלי להזיע ולהידחק. הגייסות המשווינים שדהרו ברחובות, תוך רעש נורא, נתנו לי להרגיש את מלוא הכוח של מדינתנו הקטנה. אילו היו לנו הסאנקים האלה אז, היתה מפת-ישראל נראית אחרת לגמרי והכרוניקה העתונאית בודאי לא היתה מלאה יוסי'ים ידיעות מרעישות על מסתננים ורציחות.

בן-גוריון היה מצויין, לדעתי, אף על פי שאינני שייך לשום מפלגה. אני אוהב לשמוע אנשים מדברים דוגרי, ישר לעניין, בלי כל כרכור-לשון מיותרים.

המפקדה של יחידתי, שעברה במצעד, עוררה בי שפע של זכרונות. בדרך כלל כל חייל הוא פאסריוס של יחידתו, ואני אינני שונה מכולם. מאד הייתי רוצה להיות שוב בין החברה, לצעוד עמהם ולהרגיש בבטחון כמוהם.

זוהי אני (בחולצה הלבנה). משמאלי יושבת אשתי, לוטי, עם רבקה-לה על ברכיה. המפגן היה כביר. כדאי

התותח הממונע הצרפתי היה עצום. כל שנה אנחנו זוכים לראות משהו חדש. מתי כבר נקבל פצצה אטומית? הכוונה לפצצה אטומית

על זה נטוש המאבק!

במדינה

(המשך מעמוד 9)

ולא רק של פשוט העם, אלא גם של בני חוגי ההנהגה הציונית והרוחנית.

פדן אכזרי. אולם אם הפטיש הרבני ניחת על ראשו של מוראד באכזריות עיוורת, הרי הסדן הקראי לא היה טוב ממנו: מאז הוברר כי מרבית מקרי מעבר יהודים רבניים לדת הקראית נבעו מן הרצון להיכנס לגני שואים מעורבים, חולה העדה הקראית לקבל את הרבניים אל קירבה, טענה הרבנות הקראית: „התגירות, אשר איננה נובעת מהכרה מלאה, אינה התגירות אמיתית.“ התור צאה: הרב הקראי בישראל, עמנואל מסעודה, לא יוכל לקדש את הזוג, אפילו עם תסכים ארוסותיו של מוראד להיות לקראית.

לשתי הרבנויות היריבות היתה נקודה משותפת שנייה: בעיית הנישואים האורחיים. שאג מסעודה בעת האסיפה: „זה בחדאי שלא! על זה אין מה לדבר!“

אף על פי כן לא התפורר משתתפי האסיפה בטרם החליטו כמה החלטות:

● לתבוע לדיון את האחרים להשמעות (כגון „ממזרים“ ו„רשעים“), שהתפרסמו בעיתונים ישראליים מסויימים.

● להעביר את כל הפרשה לדיון בכנסת, דרך נשיא המדינה („אין אנו רוצים לעשות זאת באמצעות מפלגה כלשהי“).

חיפה

מרד גלוי

כשפילג יוסף אלמוגי, מזכיר מועצת פועלי חיפה ויד ימינו של אבא חושי, את חודש עובדיהעירייה בגלל דרישותיו להטבת תנאי העובדים, לא שיער כי במעשה יומיומי כזה צפון כאבראש פוליטי כה רב למפלגתו.

לאחר שבירת שביתת-השבת של ראשי ההוצע המתפטר שלום מחר, שלום טיאנו ותומאס וינו (העולם הזה 912), יצאו הללו למלחמה גלויה, כינסו בסוף השבוע שעבר את עתונאיהם, גללו באוזניהם את התפתחויות המרד נגד אלמוגי עד כה, הציגו בפניהם רשימה של מאה ואחת חתימות המקנה להם זכות להגיש רשימה נפרדת לבחירות להסתדרות, רשימה למען הציבור.

מטח בחירות נפרד. מוסדות מפא"י שעד עתה טיפלו בפרשה בעצלתיים נרעשו. מברק חתום בידי עמנואל פורת, ראש מרכז הביקורת של מפא"י, הגיע לשלושת המורדים מיד למחרת. השלושה נדרשו לבוא לברור מידיי בפני המרכז. תגובתם היתה הקמת מטה-בחירות בדירת הורי שלום מחר, הסעת כרוז, ובו מצע רשימתם, הקורא לשבירת שלטון המנגנון בהסתדרות.

אנשי המנגנון לא טמנו ידם בצלחת, עברו מבית לבית, איימו על חותמי-הרשימה בפני טורין ורעב, הסילו על בני משפחתם פחד, עזרו אותם לחתוך על מפרנסיהם לחזור בם. תוצאת פעולת הריכוך, בה השתתף בין השאר אמנון לין (חתנו של אבא חושי, בעלה של בתו רות) מ. רופא (מזכיר העירייה) א. בריחים (חבר מזכירות מועצת פועלי חיפה): 17 חותמים נרתעו, הודיעו כי הוחתמו על הרשימה למען הציבור במיד מה. הסכנה לשלמות המפלגה הוסרה לפי שעה.

בתחילת השבוע חל מיפנה נוסף. בעידודן של מפלגות האופוזיציה הוסיפו המורדים את החתימות החסרות לרשימתם, בהן חתימותיהם של שמונה ששוללו קודם לכן לחזור בהם.

רשימת מחרז וחבריו אושרה, המרד החיפאי הגיע לשיא חדש.

עתונות

הקרב על הדגל

בשעה שישראל חגגה את יום עצמאותה, נערך קרב קטן אך מרתק על עצמאות זו בחודי כמה מערכות. הנושא: דגל אמריקאי, שעזרת בית-השגריר האמריקאי ברמת-גן תלתה אותו, בשוגג, במהופך.

צלב-העתונות האנס קאופמן, יליד גרמניה בן 41, שמע במקרה על הבדיחה, צילם אותה (ראה תמונה). עוד לפני שהספיק לפתח את התמונה ולהביאה למעריב, סעל לחץ דיפלומטי כבד: מעריב סירב לפרסם את התמונה, הציע לקנות את הנגטיב בסכום כסף הגון. הסיבה: השגריר עצמו ואשתו צילצלו כמה פעמים למערכת.

השגרירות לא הסתפקה בכך, פנתה ללש-

הסתדרות עובדים עצמאית וזוהי מת: נייטרליות והתנגדות פעילה ודינמית; חזית פועלים מאוחדת בראש שלטון מתקדם במדינה; חיפוז המדיניות של הקפאת הישגים; פתיחת שערי הארץ לעלייה המונית; כיבוש השממה וטיפוח ההתיישבות העובדת; חיפוז הי מעברות ומשכנות העוני תוך מי-זוג העדות והעליות — אלה הן הי סיסמאות המרכזיות של מפ-ם דקי ראת הבחירות בהסתדרות.

בחורי ישראל לא שמכו את דמם כדי שמדינת ישראל הצעירה תשי תעבד לגוש תוקפני נגד העולם הי סוציאליסטי, כדי שהמדינה עצמה תהיה טרף לספסרים ומברייחי הון ושמפא"י תפרק אחד-אחד את כל כיבושי הפועלים בצבא, בחינוך, בכלכלה ובהנהגת ענייני העם.

חזית-פועלים בראש שלטון מתקדם, רק היא יכולה להחזיר את הארץ למשטר של עצמאות-אמת, עליה המזנונית ותעסוקה.

אביאבי החטא היא הברית הכושלת של מפא"י עם הריאקציה. ברית זאת גירדה את הכורגנות הגדולה „בהשקיה“, העלתה את הציונים הכלליים מכוח אפסי למפלגה גדולה.

זה

לעומת זה

אפ"ם תובעת איפוא

במדיניות-חוץ: לחדול מן התלות ב-אמריקה המחניפה לערבים ומוזיגת אותם נגדנו; לחדול מן הריצה אחר „בריתות הגנה איזוריות“ הנורמות להפסד אהדת המזרח מבלי שנקנה לעצמנו את ידידות המערב. המוצא מן הבדידות הוא אחד ויחיד: נייטראליות קסדנית של מדינת ישראל.

במדיניות-פנים: שימת קץ לנישולה של מפ"ם מן השלטון; שימת קץ לסיסמת הבחירות של „החזית החלוצית“ שבאה לחפות על המשך הברית עם הציונים הכלליים. הקמת קואליציה פרוגרמטית מתקדמת של כל מפלגות הפועלים הציוניות-סוציאליסטיות לשם הקמת משטר מתקדם במדינה, לשם חידוש העלייה, ביעור האבטלה, הנעת גלגלי הייצור, ביעור הספסרות, חיסול המעברות, קיצוץ שרשי השחיתות והקארייריזם ושיפור תנאי החיים של המוונים.

בשטח הכבשחון: נגד „הפאציפיזם“ של אלה הנרתעים בפני תגובה נמרצת על מעשי רצח והסתננות בגבולות ונגד ההרפתקנות של אלה המגרים את יצרי ההמון וקוראים אותנו למלחמה מונעת. **התנגדות אקטיבית ומוחר הנשק של צה"ל, כיצור יישובי הספר,** הרהבת ההתיישבות בגבולות ונכונות מתמדת לשלום — זו המדיניות היחידה שתגן באופן יעיל על בטחון העם.

רשימתך „א“

שושנה ירושלים: אל חשב, קראתי את הצעתך, שאת מכנה אותה גאווית (הרשי לי לחלוק על כך). אולם לאותה עמלה יש כנראה עינים יפות משלי.

יעקב מראשון לציון: שהחל את מכתבו ל-903/426 במלים: "כליל צלילי שלום" — וצירף עולמות תהי להי. אם רצונך לקבל תשובה על מכתבך, העבר לי את כתובתך הי מלאה, ואני אעבירה לנערה.

ניגוריה בשכילוי
(916/500) מאמין בתורת הניגוריה, על כן הוא רוצה שהנערה שתצטרף לכתוב אליו לא תהיה כפופה. תכונותיו הן: רציני, שקט, לא אוהב מאמץ גופני (כלי שון פשוטה ונקייה קוראים לו עצל). פרט לכך הוא יליד הארץ וכן 24 בעל נוכח בינוני.

צברית ותו לא
צבר בן 22 זה, שמספרו (916/501) הוא כנראה בחור מיסטריו. כל מה שהוא כותב לי הוא שברצונו להתכתב עם צבר רים.

רולצינאות מחיסה
שני חילים צעירים בני 19 (916/502) מחפשים לעצמם שתי רולצינאות להתי כתבות. עליהן להיות בנות 18-17, ור ציו חיפאיות. הם סבורים כי יוכלו לי עניין אותן בנשאים כתיאטרון מוסיקה, קולנוע ושחמט.

תנחומים במכונית
נא להכיר: צעירה בת 18 (916/503) יפה למדי (לפי דבריה), מאובקת מאחבה ראשונה ורוצה על כן להתנחם בהתכתבות עם צעיר בן 24-21 בעל השכלה תיכונית, רצוי בעל מכונית, אומרת היא. היא מוכנה לומר על המכונית אם יהיה הבחור כאמת נחמד (יפה מצדה, לא כן?) את הנושאים להתכתבות היא משאירה לאחר ההתקשרות הראשונה.

אופניים, אופנוע, או מטוס?
ארבעה נערים שנים הכללי הוא 72 שנה (916/504) שמקלט 257 ק"ג רוצים להתכתב עם 4 בנות שנינו הכללי 68 ומש קלו הכללי כרע לא חשוב. הנושאים להתכתבות יכולים להיות: (א) תעופה (ב) ספורט (ג) סרטים, אולם לפני שתקנה את הספר ליון מובח ותנישנה תחילה לראי לראות אם הן חמודות, בלונדיות ועליות — אחרת לא משתלם כל העניין. אותם ארבעה מוסקטרים מוסיפים שהם כולם שווייט פנים (בקיץ) וחוסנים (בכל השנה): בעלי רשינות נהיגה החל באופי נים וכלה כמטוס.

נא להחזיר
והרי לפניכם הודעה שאני מפרסמת כלשונה, מוסיפה רק את המספר: (916/505).

לחילת במחנה צבאי אישם אכר, מחוסר מושג, רמה אינטלקטואלית ר חשיהומור, המוצא הישרי יבוא על שכרו.

תאורו: ניצו לפחות 25: מצויד ב תכונות הנ"ל (צויד נוסף של נטיה ספ רותית — רצוי), מוכן לנהל התכתבות סדירה.

וכי וכי
נער בן 18.5, תלמיד השביעית, (916/506) רוצה להתכתב עם נערה בת 15-16, בתאמי שאהבה כחווה: קולנוע, תיאטרון, ספרות, ציור וכי וכי (אולי תסבירו לי סוף סוף פעם אחת מה סר רשון של וכי ובעיקר כסול שניים) ו הוא מוסיף שהוא בעל חוש הומור, ויש מה אם תהיה הנערה תלמידת נימסיה ותלמידיה.

מה יש לך דומר להגנתך?
שולה: — קנאתך מוכנת לי. אולם בסצנות קנאה לא משני דבר, כי אם רק תגרי את נאותו העצמית של בחורך. הדריך הנאותה ביותר היא לשאול בחיך אם זה ממנה בדרך כלל לחבק נערות ורות בקולנוע, שעה שאת חושבת אותו במלואים. אולם תני לי את ההזדמנות להנן על עצמי אחרי שתטויו בפניו את כתביאישוש שלך.

על כל הפונים אני בכל ענין שהוא, לצרף 500 פרץ טח במלים.

הועילו. לא נותר לפעילי הסניף אלא לצפות למאבקי שוטרים נוספים, שיעלו בחכתם חברי מפלגות אחרות. פירצי עגלות רוכלים זעירות, לכל הפחות.

כל ישראל

נודמאלי בהחלם

בין מקבלי ההודעה לבוחר שנשלחה לכל בעלי זכות הבחירה לכנסת השלישית נמ צאים גם כל יושבי בתי החולים לחולי נפש במדינה.

אל הדגל!

בליל תג'העצמאות נגנבו ברמלה על ידי אלמונים עשרות דגלים לכנסת השלישית נמ תלויים על בתי מגורים ועסקים.

נצחון הפיכתות

הישראלים התרגלו למעט בלגיות הטיפה המרה, מסר אגף המכס והבלו במשרד ה אוצר. בעוד שבמשך שנת 1950 שנת הישראלי הממוצע 4 ליטר יין ו-9.5 ליטר בירה, הרי בשנה שעברה הסתפק ב-2.5 ליטר יין ו-7.5 ליטר בירה — כמות ששתיין מובהק יכול לחסלה בערב אחד. לעומת זאת, ממשיך הישראלי הממוצע לברך "לחיים" על 1.5 ליטר של עראק וקוניאק, ממש כמו לפני ארבע שנים.

ארץ זבת חלב

ייצוג מקורי בחר לעצמו קיבוץ אילת השחר בתהליכת האחד במאי בחיפה: על מכונית שהיתה בנוייה כגורן קש ישבו שתי בנות שחלבו שתי כבשים, תהינו את החלב ישר מן העטנים אל תוך הקהל.

קול ברגה נשמע

במעברת קורדאני ב, שבסביבת חיפה, לא התקיימה כלל אסיפת האחד במאי, בניגוד למה שנקבע מראש, משום שאחד מתושבי המעברה, ממחנדי החג, הקים צעקות כה עזות שאייאפשר היה להתגבר עליהן.

ספורט

כדורסל

גשם של סלים

משמעת האיומים הלוקייה של כדורסלני קבוצת מכבי צפון התל-אביבית גרמה השבוע לתוספת מדהימה: ברגע בו עלתה הקבוצה על המגרש, הציפה אותה יריבתה, קבוצת הפועל תל-אביב בגשם של סלים. מסיחתם לים הגדול ביותר: עמוס קופפר, גבה הקומה וגמיש השרירים.

נוסף על ספיגת הסלים הכרונית שגו אנשי מכבי כמה שגיאות מפתיעות:

● במרכז הקביצה הוצב השחקן הנמוך וחלש ביותר במגרש, שעיצבן את חבריו בהוראותיו הבלתי-פוסקות, הפריע למהלך התקין של המשחק.

● החמישיה הראשונה של מכבי נשארה במגרש משך מרבית זמן המשחק, אף כי גילתה חולשת-משחק בלתי-רגילה.

● המכבים סיתמו משחק של הגנה אי שיה, במקום הגנת שטה, מבלי להתחשב בגור בהיקומתם ובשליטתם הספורטאית של אנשי הפועל.

פרי השגיאות וחוסר-האיומים: 69: 25 לטובת הפועל תל-אביב.

במסלול

ביבשה ובמים

תוכנית התאחדות הספורט הישראלית להע לות את הרמה המקצועית בשטחי הספורט השונים נשאה פרי ראשון: השבוע הגיע לארץ מאמץ-השחייה האמריקאי, בוב קיפוט, ינהל קורס-שחייה מתקדם לקראת האולימפי יאדה. אורח ספורטאי אחר: הרץ השחודי ה נודע, סטודנט למשפטים בורגר חיקלונג, שב להשתתף בתחרויות ההכנה של הסטודנטים הישראלים לקראת אולימפיאדת הסטודנטים, שתיערך בסן-סבסטיאן, ספרד.

אבית ואחוז

לפי בקשתם של רץ אריה גליק, הודף-כדור ברזל וקפצן ברוך חבס וטינסיא יעקב בונט מן, הלומדים בחיץ-לארץ, התירה התאחדות הסטודנטים לסטודנטים ישראלים המשתלמים בארצות שונות להשתתף במסגרת הנבחרת הישראלית באולימפיאדת סן-סבסטיאן (ראה לעיל), אם ישיגו את מספר הנקודות הדרוש, יגישו אישור של שלושה שופטים מוסמכים.

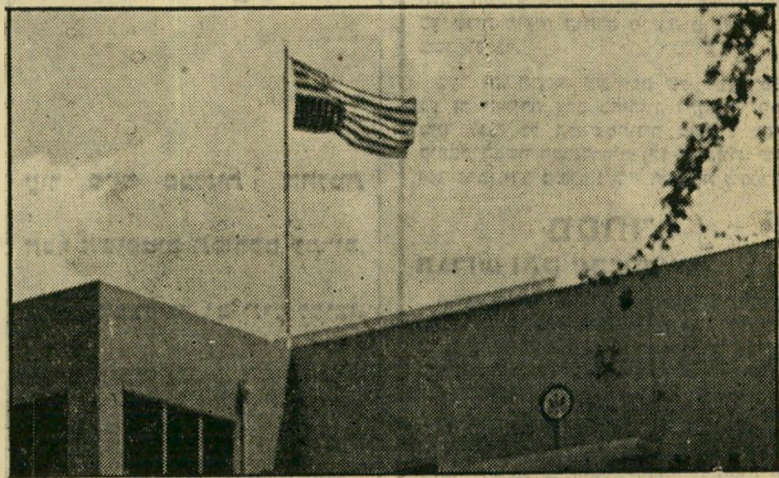
יומיים, לאחר שנפגש עם בנו: "הוא נשבע לי שלא היתה כאן שום קללה... היה רק קיל קיל במכונית."

צבא

גלגולה של נער

ביסודו של כל חייל מוגן זוג נעלים. אולם לא תמיד זוכה יסוד זה לתשומת-הלב ה ראויה במנגנון אספקת הצויד בצה"ל — כך מסתבר מן הפרשה שהפכה, בפי הנח"ל כולה, לשם דבר: פרשת הררי.

המדובר הוא בטוראי אריה הררי, חייל ביחידת נח"ל אישם בארץ, שהודח על פרשת הנעלות (או אי-הנעלות) התפרסם השבוע בהשמטות קלות בירחון בחחנה הנח"ל, כפי שנכתב על-ידינו, ב-20.9.1954, כתב הררי, "הראיתי כי נעלי מתפרקות. הווג השני היה בתיקון. היו לי, כלכל חייל, שני זוגות בלבד. באותו יום הגשתי דו"ח למס"פא... שלקח זאת לתשומת ליבו.

הרגל ההפוך

מן העודרת עד ראש המחשלה

הייתי חובש... והוכרחתי להמשיך בפעו לות... בנעלים שהתחילו להתפרק. ביום שלישי נמצאתי בכיתה בחיפוי למודדים. כבר אז קשרתי את נעלי בסמרטוטים וחב לים. לאחר שחזרנו... הגרבים היו קרועות לגמרי ונעלתי נעלי התעמלות פרטיות."

למסדר, ברגלים יחפות. לאחר שבר עיים, המשיך הררי, "למסדר בוקר הייתי מופיע בנעלי התעמלות. לאימונים השאל לי הממ"מ את נעליו, דבר ששישף את רגלי... בנעלי התעמלות שלי הייתי יוצא לספורים ביום ובלילה."

שוב חלפו שבועיים. "במפקדת הגדוד... ביקשתי מן הממ"מ והאפסנאי הפלוגתי שידאנו לי, אך הם היו טרודים... למחרת בבוקר, בנעלים חצאיות שהשאל לי חבר, שלחו אותי לאצטדיון ברמת-גן. שם הלכתי בנעלי התעמלות שלי כשלושה ימים נוספים, עד כי נקרעו. חבר השאל לי סנדלים גדולים. כיום יומיים הלכתי יחף... בסיום התפקיד באצטדיון נסעתי לששה ימי חופש בנעלי של חבר שלי... (לאחר החופש) החזרתי לו אותן והמשכתי ללכת בנעלי התעמלות הקרועות שלי, שקשרתי בחבל בצורה זאת ת פעתי למסדרים."

הסוף המאושר: לא זאת בלבד שהטוראי הררי זכה כעבור חודשים לזוג-נעלים, אלא שהפרשה כולה נשלחה במכתב לכל מפקדי הנח"ל מטעם מפקד הפיקוד סגן-אלוף אהרן דורון, בתוספת המלה: "לידיעתך."

פנעים

פירצה קוראת לעסק

מזלו של דויד בארטון (30) האיר לו כל עוד עסק בקיוסקים בלבד. במשך החודש האחרון הצליח לפרוץ ל-11 קיוסקים ברמלה, השאיר את בעליהם חסרי-כל. לכשיסה מזלו בפעם ה-12, בחנות-מכולת, ניתפס על ידי אחד ממאבקי השוטרים שהציבו בעיר.

כל המאורע לא היה תופס יותר משתי שר רות ביומן משטרת רמלה, אילמלא התברר כי בארטון הינו חבר פעיל במפלגת אחדות העבודה, עובדה שהודגשה היטב על-ידי ה מפלגות האחרות באסיפות הבחירות של הש בוע.

במאמץ לטהר את שמו הטוב, נקט הסניף הרמלאי בפעולה מיידית להוצאת בארטון מהמפלגה. אמר אחד מעסקני הסניף: "במי לים אחדות-העבודה לא התכוננו מעולם לסוג זה של עבודה." אך מאמצים אלה בלבד לא

כת העתונות של משרד ראש הממשלה. משך כמה שעות עמדו כל משרדי הלשכה במצב הכן, הטלפונים צילצלו, בקשות רשמיות הוסנו לכתובות המתאימות. ההוצאה: אף עתון לא סירס את התמונה.

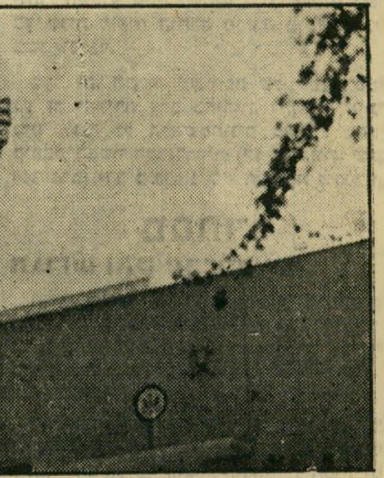
אולם האנס קאופמן, אדם שקט וחובב אמריקה, נרגז. הוא סירב להיענות לבקשה למנוע את פרסום התמונה. קרא הוא, בועם: "האם יש לנו עתונות חופשית? האם היו מעזים לנהוג כך גם באמריקה?"

עולים

סליחות הצאו-מאז

כשהגיעו לפני כמה חודשים, שתי זקנות בגלי 60 כתיירות ארצה, לא עוררו כל תשומת-לב. סיפורן על התגרשותן מבעליהן בנאירובי, קניה, העלתה על שפתי פקידי המכס רק חיוכים ספקניים.

חיוכי הפקידים הרצינו לכשבאו בשבוע האחרון זוג התיירות, אשר הודיעו בינתיים

מן העודרת עד ראש המחשלה

על רצונן להתיישב בארץ, קיבלו צריפון במעברת-טירה, ניסו עתה להוציא את מטענן מהמכס כעולות חדשות: ארגוני המטען הכילו, נוסף על כלי-מטבח, פרות יקרות ערך בשווי של עשרות אלפי דולרים. הפקי דים קבעו את דמי המכס כנהוג.

עתה התברר כי התיירות האפריקאיות מדברות אידיש עסיסית, אינן אלא זוג פלר סות יהודיות מפלוגיה אשר התיישבו באפי ריקה, פתחו בנאירובי חנות פרוות. טענה הקשישה שבשתיים: "סוחר הודי מתחרה הסיט בנו את אנשי המאומא, איים לצלותנו חיים אם לא נסתלק. המכס חייב להתייחס אלינו כפליטות לכל דבר."

פקידי המכס קיבלו טענה זו בספקנות, לא פטרו ממכס את מטען-הפרות שיעשר את השוק בארץ, יגרום כאביראש לבעלים רבים.

דרכי חיים

הקללה והמכונה

"בן, יצחק, נפצע בתאונת-עבודה בבית החרושת שלוש מאצבעות ידו הימנית נק טעו."

ההודעה הטלפונית הקצרה המכה את אברהם טוך (60) מתקן-האופניים החיפאי השקט, חר בב עישון המקסרת. למכונת נקם הורסנית. הוא הוציא סכין מארגז-הכלים שלו, זנק ל עבר שכנו, סוחר-אופניים שלמה גרינבלט: "קיללת את בני והבאת עליו אסון: דיך מות!"

גרינבלט שדוף-העצמות נתקף אימת-מחת, הסתגר בחנותו. טוך המשיך בהסתערות אפילו לאחר שסילקו השכנים את סכיננו, הועבר ל ביתו על ידי שני שוטרים, נרגע רק כעבור

הארץ

מסדר החללים עבר לדום (ול) ישראל). אהרון דוידוב, חילון

משורר לא ישהר גם המוות. פייפר לורי, בת לשפחה יהודית מדרטויס (קולונקו).

חנה הלוי, ראשון-לציון

עבדים חיינו לאייזנהואר באמריקה. אין לבית המפסח המחוי זכות להכריח עדים. (הטולם הזה).

א. מ. תל-אביב

זוהי האמת הערומה.

הכלכלה

אות ללא צמחונים

חדש ימים אחר הצעתו מרחיקת-הלכת של מנהל בל-אליעזר זיגספריד הוסיין להעלות את שער הרבית ל-12% או 15% (במקום 9% המקובלים כיום) עדיין היתה הצעתו נושא השיחה העיקרי בחוגי המחר והכספים.

העלאת הרבית לאשראי הבנקאי היתה גורם סלת את הרוח ממפרשי האשראי בשוק ה' שחור. בשער הרבית החדש, הגבוה יותר, ייתכן והבנקים היו יכולים להציע אשראי רב יותר, מושכים לקוחות מנותני האשראי השחור, הגובים רבית של לא פחות מ-15% עד 30%.

האיש הפשוט לא התעמק בבעיות אשראי. הוא היה מעוניין בבעיות מוחשיות הרבה יותר. השבוע שמח לשמוע כי לראשונה כשי בע שנות פיקוח הותרה מכירה חופשית של בשר וסוכר.

צעד זה, תוצאה משותפת של שפע במט"ר בע זר ואחירת ערב בחירות, נתן את אותו מיד לגבי כל הלא צמחונים בארץ: מחיר קוססת הבשר הסטנדרטית (12 אונקיות, שהן 340 גרם) ירד מ-1.600 ל-1.200.

מסחר

הגרוע והקטן-פרייור

תמיד נחשבו השכונות שלאחר חג הפסח כימי רווח לחוגי המסחר. אחרי הקניה המור ברת שלמני החג חלה ירידה טבעית בפדיון החנויות ורק מי שנצרך לסחורה מסוימת — או פותח באופן מיוחד — נכנס לחנות.

בתל-אביב ובחיפה החליטו הסוחרים, זו השנה השנייה, לפתוח את הקונה. אפרים גוזמן רחבי-הגרם, מזכיר התאחדות הסוחרים בתל-אביב, יום את חידוש מפעל הגרוש וה' גלגל. כל תל-אביבי הקונה סחורה בסך לירה אחת וזכה באיגרת המפעל, המשתפת אותו בהגדלת פרסים יקרי ערך. ביניהם: הפרס הישראלי המושך ביותר — מכונת מבית החרושת קיור-פרייור; מקרר חשמלי (שנתרם עלידי תנועה, היוצעת להצריך תל-אביבים הממלאים מקוריהם כמוצריה) ופרס ניד ב' יותר: עשרות טיולים לאילת, סדום והגליל (על גלגלי אנד).

לא פחות זריזים היו סוחריו חיפה. במפעל עידוד הקניה הציע כמה אלפי פרסים לח' לוקה בין הקונים ב-2200 חנויות חיפה.

בעוד שבשנה הקודמת עלה המפעל כמה אלפי לירות להתאחדות הסוחרים החיפאית, קיווה הפעם דויד שיממן, מזכירה הבלונדי הצעיר של ההתאחדות, לכסות את הוצאותיו. הדרך: הפיכת תלושי ההגדלה, שיחולקו לכל קונה, לאמצעי תעמולתי, עלידי הדפסת חומר פרסום בתשלום של מופעלים גדולים.

יצוא

מזוזות, צלבים ושיש

כמוצר יצוא ישראלי חשוב, נוסף למרי הדר, יהלומים ומוצרי טכסטיל נתגלו הש' בוע חפצי דת. סיכום משרד הדתות גילה כי בשנה שעברה יוצאו חפצי דת בשווי של יר' תר ממיליון לירות ליותר מתריסר ארצות.

אם כי חצי היבוא רוכז בתשמישי קדושה יהודיים כספרי תורה, מזוזות, תפילין, סלי' תות ומגילות לא נגרע גם חלקם של חפצי חן נוצרים כצלבים ותמונות קדושים.

פריט היצוא המעניין (והקר) ביותר, מלבד ספרי דת, אטרזוגים, חנוכיות, ומצות: שיש לבתי כנסת ומצבות, בסך של 20 אלף דולר.

גלגלים

אבקה לעצבים

בקץ שעבר ניצלה עיראק ממכת הארבה בעזרת אבקה. היה זה הדיאלודין שרוסס על שדות עיראק ממטוסים, הציל את יבולם. גם לחקלאות הישראלית לא היה הדיאלודין זה, שמר במידה רבה על יבוליה מפני מוסיקים. השבוע החליט שליח'מיקלים לא להסתפק בדיאלודין חקלאי, הוציא לשוק דיאלודין בעל כוח משיכה רב לעקרת הבית, העלול להציל אם לא את יבולה, לפחות את עצביה: היתה זאת אבקה צהבהבה בעלת פעולה מו' חצת בהדרגת מקקים, גמלים וטשטשים, ש' הוצאה בקופסות התזה (המופעלות בלחץ אצבע קל) של מאה גרם, במחיר 500 פרוטה הקופסה.

מבצע חיוך!

מי תהיה

מלכת

החיוך?

עוד מעט סבירות: החלפת

חבר השופטים תמורסם בקרוב.

...ואם מבצע זה גם יגיע לקיצו,

תמיד תזכרי:

חיוך יפה אנשים את החיים!

ת'א' יפה את החיוך

אל החבר הבלתי מפלגת

ביום 8 למאי תלך לקלפי, כדי לעצב את דמותה של הסתדרות העובדים לשנים הבאות. העובד הציוני, הרשימה הפרוגרסיבית — קורא לך לתת קולך למועמדיה. בהצבעתך, פ' תחזק את האגף הציוני והדימוקרטי בהסתדרות הכללית!

בעד מה נלחם ויילחם העובד הציוני בהסתדרות? א. בעד ייחוד תפקידים מקצועיים והתישבותיים בהסתדרות ומסירת תפקידיו מדינה ליד המדינה.

1. תנועת העבודה בישראל חייבת לשאוף לכך, כי גם אצלנו, כאצל המתקנים שבנויים, תיטול על עצמה המדינה את הפונקציות הסוציאליות העיקריות. ארגון שרות בריאות ממלכתי, שהחזקתו תהיה מוטלת על המדינה, נותני העבודה והמבוטחים — היא צו השעה. קיום שירותי בריאות מקבילים — ממלכתי, הסתדרותי וקופות חולים מפלגתיים — הוא גורם לבזבוז, לחוסר יעילות והעמסת עול הביטוח על כתפי הפועל בעיקר. 2. את חלוקת העבודה יש להוציא כליל מתחום השפעתן של המפלגות השונות. המצב הקיים כיום מעורר בחלקים ניכרים של ציבור מחפשי העבודה חרדה מפני לחץ תקפים ושליחים מפלגתיים. רק לשכת עבד דה ממלכתית, שתמצא בסיקוח ובהשגחתו של מבקר המדינה, תוכל להבטיח חלוקת עבודה צודקת, ללא כל משוא פנים.

ב. העובד הציוני יילחם בעד מדיניות שבר הרשה. מדיניות השכר הנהוגה היום בהסתדרות אינה עונה לשתי תביעות עיקריות המופנות כלפיה:

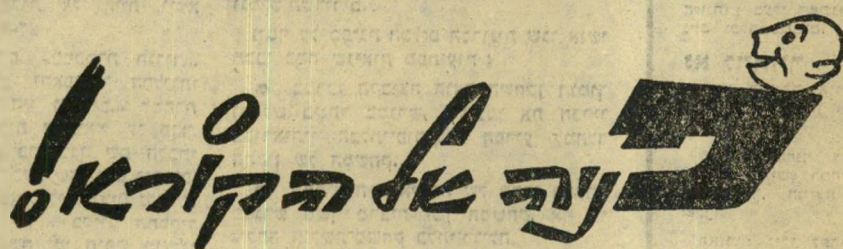
1. היא אינה צמודה ליכולתו הכלכלית של המשק הישראלי, מפני שהרוב המפא"י בהסתדרות נהניג שיטת שכר סטאלית ואוטומטית. 2. היא מקפחת 70% מציבור העובדים ואנשי המקצועות החפשיים ואינה מעודדת את רצונם לייצר יותר טוב, להתמחות במקצוע או בתפקיד. העובד הציוני תובע מתן תוספת יוקר על כל השכר והגדלת הפרשי תוכן, כדי לעודד השתלמות והליכה לאיזורי פיתוח. 3. העובד הציוני יילחם בעד דמוקרטיזציה בחיי ההסתדרות. עם התרחבותה של ההסתדרות הגיעה העת להפעיל את תאיה היסודיים ולמסור לידהם סמכויות של ממש. מועצות פועלים, איגודים מקצועיים — חייבים להיחפך מצינורות ביצוע לגרעין הדימוקרטיה ההסתדרותית. יופסק התהליך של צנטרליזציה משקית וארגונית ותיתן השפעה של ממש ורשות הדיבור לחברי השורה!

2. הסתדרות העובדים חייבת להיות כללית בתוכנה ולא רק בשמה. השימוש בשלט הסתדרותי כללי ובכספי הכלל ההסתדרותי להופעות מפלגתיות (כגון בחירות לרשויות המוניציפליות) והעדפת נאמני מפלגת הרוב על חברי המיעוטים כמנגנוני ביצוע הסתדרותיים — מהווים פגיעה בכלליותה של ההסתדרות. תביעתנו היא — דמוקרטיזציה של ההסתדרות לביצוע כלליותה!

3. משק הפועלים מאבד יותר ויותר את אופיו הדמוקרטי ונהפך למשק אדמיניסטרטיבי — ריכוזי. העובד הציוני תובע שיתופם של העובדים במפעלים ההסתדרותיים ברווחים ובהחלטה והן מדיניות קבועה ועקבית להורדת מחירי מוצרי המפעלים ההסתדרותיים.

תנו לפועל את ההרגשה. כי ההסתדרות — שלו היא!

חבר! רצונך בהסתדרות עובדים כללית, דימוקרטיה, ציונית הצבע "פ"

מבחן דעת הקהל

המפלגה הפרוגרסיבית מבקשת לדעת את עמדתך:

- האם אפשר לתת אימון בציבור הבוחרים בישראל, כי יגבש דעתו ויצביע בבחירות גם ללא בזבוז כספים מיותרים ותעמולה רעשנית?
- האם עריכת הבחירות לשלטון המקומי באותו יום, בו מתקיימות הבחירות לכנסת, תשפר ותיצל את המשק העירוני, תפתור בעיותיו, תבטיח להפרידו מן האינטרסים המפלגתיים ותבטיח צרכיו של התושב?
- האם הפתרון של בעיות הדת, המסורת וחיי הרוח במדינתנו — הוא בהתנגשות דעות, בגישה נוקשה בין דתיים וחפשיים בורכי כפייה, ללא נסיון של הבנה וסובלנות הדדים?
- האם הניגודים המעמדיים והכלכליים בחברה שלנו יפתרו על ידי מלחמה חריפה ומתמידה, השתלטות מעמד על משנהו, ללא שיתוף הדדי להגברת הפיריון ולשיפור רמת המחיה, וחיוק הכוח הצבורי השואף להשגת מטרה זו?

ציין בקו את תשובתך כן/לא.

גזור את הקטע מהעתון ושלח לפי כתובת תל-אביב, ת. ד. 4397

דמי הוצא יושלמו ע"י המועד, אישור מס. 123, שתוקפו פג ביום 31.12.1955.

לכבוד

המפלגה הפרוגרסיבית

תל-אביב

ת. ד. 4397

כתובת השולח

שם ושם המשפחה

הכתובת

רחוב

פסוקי השבוע

הנשיא יצחק בן-צבי, אל כמה חברי כנסת שבאו לברכו ביום העצמאות: "אוי, חברי כנסת! זה זמן רב שלא ראיתם בכניסתי!"

ירוחם כהן, חבר מערכת למרחב ולשע"ב שליוש של יגאל אלון: "בני ג'י, מתייחס אל (יגאל אלון) כמו שאול המלך לדוד — הוא אוהב שינגן לו כנבל, אבל הוא זורק עליו את החנית."

ירמיהו הלפרין, רב-החובל העברי הי ראשון, במאמר בחרות על פרשת הונחת הכור תל המערבי: "המסלול בטרסה אינה בהמתו של מוחמד אשר הפכה את הכותל המערבי לקניין הערבים, אלא אותו המור אשר כדרכו

רקדנית בלדור
המקור שמעון בריינמאן

לעם ישראל השליך מעל גבו את המשיח ובא בעצמו והשתלט על עצמו וארצנו."

אנחנו מגש הכסף

המעשה הסמלי של שבוע העצמאות: ב"ט כסס חגיגי שנערך בניוירוק קיבלו יושבי הראש המפורסם של מלחמה העצמאות הישראלי הגרי מונטפורד וחבריו להנהלה, כאות תודה על פעולותיהם לסובת ישראל, מגשי כסף שבהם היה חקוק נוסח מברק הערכה שנשלח אליהם על-ידי שר-הבטחון דוד בן-גוריון.

בשי נעים מחות זכה בךגוריון עצמו, שעה שהחלה להתפשט מפה לאוזן בדיחה-ש"ע"ב: "החירות על חשבוננו. הבדיחה: שעה שחברי מפא"י הובאו לשדה-בוקר ועמדו לפני הצריח השחור המפורסם, התפוצץ מעריץ: "הרי הוא חי כמו גאנדי." השיב לו אחר: "כן, כמו מרסל-גאנדי."

בדיחה אחרת כותנה נגד יריבו של בן-גוריון, דוברת האקטיביסטי של מפלגת אחדות העבודה יגאל אלון: "אשה בת 70 באה אל הרב, דרשה גט בטענה שבעלה מבלה את זמנו בעיון בספרי קודש. התפלא הרב: "הרי גם אני עצמי מעיין כל היום בספרי קודש." "כן", השיבה האשה, "אחת חי מזה, ואילו בעלי מתיחס לזה ברצינות." מוסר ההשכל העוקצני של מחברי הבדיחה: בךגוריון חי מהאקטיביזם ואילו מתייחס אליו ברצינות. חברו של אלון, מפקד חטיבת הראל לשעבר

פרופאגאנדה, בלאטית, פירושה תע' מזלה.

יוסף (יוספ'לה) טבנקין, שהתקין בשבוע שעבר את כי. ג'י, בחריפות בהטילו עליו את האחריות לסבה בלאטרו, הסכימו מדוע לא הופיע למיסדר יום-העצמאות באיצטד רמת-גן: "לא הוזמנתי!"

את אותו יום הגדיר פוליטרוק הפלמ"ח **בני מהרשק** בשם נורף: "יום העצבנות."

הם אנשי החגנה

עוללות נוספות של יום-העצמאות: בקבלת המנים שנערכה על-ידי נשיא המדינה, **יצחק בן-צבי** בן הקרייה בירושלים, מנע שלישי **יוסף כרמל** את הקהל מללחוץ את ידי הנשיא פעמים איך-ספור מחשש לעייף את הנשיא יתר על המידה. בין היחידים שזכו לכך היו חתקי ההגנה, שקיבלו רשות מיוחדת מאשת הנשיא, **רחל ינאית**. נימוקה: "להם מותר. אי אפשר לסרב. הרי אלה אנשי ההגנה."

כשחילק אלוף-משנה **צבי חורביץ** את מגילות הקלף לנציגי עשר יישובי הנגב שזכו לאות-הקוממיות תמזה רבים על צורתה של קצרת החרס הסנומה שממנה הוצאו המגר לות אחת אחת. הופתעו כשנודע כי קצרה זאת היא אחד המימצאים האחרונים בחסירות הארכיאולוגיות כסביבת באר-שבט וגילה 2700 שנה.

בלתי מרוצה מן המקום שהוקצה לו על מנת לחנות במיצעד-המחולות בחיפה היה הסופר הספרדי **יחזרה** (סנונית ראשונה) **בורלא**, תושב שיכון הסופרים החיפאי. ה' סיבה: המקום לא היה קרוב במידה מספקת לראש-העיר **אבא חרשי** ומקומו של אדם הוא כבודו."

צנועה יותר היתה הזמרת בעלת שם-העולם **מאריאן אנדרסן**, שבאה לבושה מעיל לבן וכומתה אדומה מקושטת זהב לחנות במיצעד החיפאי בתוך הקהל ברחוב, הוזמנה רק אחר-כך אל במת המוזמנים.

כלס בהיעדרו בכל כססי התג: ראש הסכס **מיכאל סימון** בכה-הקופה, שיצא לשירות מילואים על סיפון אניית המלחמה הישראלית משגב, הורה ביום החג הילכות טכס במוגור' ביה, בירת ליבריה, בה נערכה על סיפון ה' אנייה קבלת-פנים.

שםס הולך אחריהם

בין חברי ההסתדרות שלא מצאו את שמור חיהם ברשימת הבוחרים לחנידה השמינית: **לאה** (לוסי) **ופנחס לבון**, שהופיעו ברשימה כסי שהתברר לאחר מכן, בשמותיהם הקודמים: — סנחס לוביאניקר ולאה אל-שטיין.

פעיל לאיפחות לקראת הבחירות המתקר בות לכנסת היה ח"כ **צ"כ שלום זיסמן**, שסיפר כי אין יסוד עובדתי לאגדה אודות שלושה רמקול-הנעץ שהביא ככניול למען תעמולת הבחירות של מפלגתו בשבוע מאר צות-הברית. עם זאת הוסיף: "אין פירוש הדבר של הבאתי מאומה. עדיין לא פתחתי את השק, ואני יכול להבטיח שהוא מלא הפ' תעות."

במקור שאיפתה לכלס נוכרה השבוע הבא לרינה **רחל בלאזר**. בת למשפחת חסידים צפתית שעשתה חיל על כמות הבלס באר צות-הברית: כלידתה נגה סבה, הרב אברהם יהושע השיל בלור לבן-הזקן לקחת אותה להילולת רבי שמעון בריינמאן, אותה נהגה המשפחה לחגוג בשירה ורקודים סוערים גם בנכר, זכר להילולה הנערכת מדי שנה במירון שבקירבת צפת.

פרט שלא נעלם מעיני מבקרי-הצגות-הבכור רה התמידים: בהצגת הבכורה של המלך ליר בה מילא **אחרן מפקין** את התפקיד ה' ראשי, הופיע כפילולחסקי שמעון פינקל, ישב באחת השורות הראשונות בחברתה של הזמרת **יוספה שוקן**. כעבור יומיים, כאשר תפקיד המלך ליר בוצע לראשונה על-ידי פינ' קל, לא נראה מפקין בתוך הקהל.

עדיפות לעיסוקים מקומיים נתן השבוע יושב-ראש שו"ר **ברניסלב ד. לויין**, שקיבל הזמנה ליישיבת הפדאציה הבין-לאר מית לעתונות פריודית, העומדת להתקים ב'10 למאי בפאריס. לרגל הבחירות, הודיע לויין, מנהל מסע התעמולה של הפרגרטיבים, כי לא יוכל לנסוע לבירת צרפת.

שבועונים, דו שבועונים, ירחונים, רב' עונים.

תשבץ 916

8	7	6	5	4	3	2	1
			11	10		9	
	16	15		14			12
	20		19		18		17
		24		23		22	21
	30		29	28	27	26	25
36		35	34	33	32	31	
	41			40	39	38	37
		46		45	44	43	42
			50		49	48	47
				53		52	51
					55		54

מלכה פרסית; 46. חמשים שנה; 48. כלבו בקיבוץ; 50. גבר הוא כזה; 52. מספיק; 53. הפרק הפלגראחרון בספר ויקרא.

חמשה-עשר מספרי הוצ' עיינות לפותרי תשבץ. **העולם הזה** 913 חבקוק אביארי (או: אביאש), תלאביב, עמוס 43; עמוס איצקוביץ, תלאביב, חברון 2; דוד בלום, צה"ל, ד. צ. 2609; ציונה בן-אריה, תלאביב, הקישון 26; רעייה בן-יצחק, חיפה, קריית אליעזר, שיכון שוטרס 1/6; משה גלברד, בארי, דואר נע הנגב; דג' אל דגיאלי, תלאביב, מקוה-ישראל 16; סי' מה יהושוע, קיבוץ דפנה, דואר נע הגליל העליון; נעמי כהן, גבעת רמב"ם, שיכון עצמי ג', בית 3; עמליה כהן, קריית חיים, רחוב י"ח 14; נעמי לעדן, תלאביב, אלכסנדר ינאי 9; משה מימון, נתניה, שכונת מכבי; ג. מכוש, תלאביב, קריית שלום שיכון זבא הקבע 598; נוח מנחמי, תלאביב, שלמה המלך 101; עמי פינסקי, קיבוץ אסיקים, דר' אר נע עמק הירדן.

בין סופרי התשבץ יוגרו

15 ספרים

מספרי הוצאת

מתרון
תשבץ
913

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

שחקד נסענו לבורנמאות, אמר ג'ו. גם אננו נסענו לשם פעם, אמרה מרת מאנסי. לעולם לא נשוב לעשות כן. המקום מוצף יהודים, אמר מר מאנסי. מלא אותם מפה לפה. בכל אשר פנינו לא יכולנו להרחיק מהם. הלא כן, עונה ז' "כן" אמרה אשתו. היה זה איום ונורא. צירלס יקירי, לך והבא מגש עם תה. מובטחתני שאחרי ספליתה יוקל למרת סטרונג. מר מאנסי זע בעצלתיהם. אך ג'ו סטרונג ישב זקוף בכסאו ופניו גוקשים ונטולי-מבע. קלארה התבוננה בו במצוקת-נפש. "יהודים אנו", אמר. "מה ז'?" מר מאנסי הוציא את מקסרתו מפיו. "אוי!" השמיעה מרת מאנסי חלושה. היא נבוכה באמת ובתמים, הרהרה קלארה. אותו חלק שלא התעמת בקרבה היצר בצערה של אשה זו. "יהודים אנו", חור ג'ו, הפעם בתוקפנות. מרת מאנסי פלטה נשימה ארוכה. לך כבר, צירלס, והבא את מגש תה. איזה שטויות, כאילו באמת יש הבדל. היא העלתה את מתוק-תיוכיה. אנו מתכוונים, כמובן, לנכריים שבהם. בעלה עמד עליהם עמידה מסודרת, כתינוק שסרת. ברוך כשמשי, פנה אל אשתו בהרגשת-פורקן כנהור המלים שוב אל לשונו. הן איש לא יכול לחלום כי מר סטרונג ואשתו יהודים!" מרת מאנסי אמרה: "כה רבים מידינו יהודים". היא הוסיפה לפספס באולת-פה. אם תרצה לדעת עד כמה נפוצה האנטישמיות. שאמנם אינה מידה נימוסית, אך היא מקובלת בכל זאת, בין הגנאלמנים האנגליים, קרא את קורות בני סטרונג בספרו של אלכסנדר בארון — ב ג ו ד ה ע ? ה ת י מ ז ה — שיצא לאור בהוצאת עיינות.

איטליה

אוסקאר גול קאזאנובה

בשעה שהאמריקאים עסקו בחלוקת פרסי אוסקאר לשחקנים וסרטים מצטיינים, היתה תשומת לב חובבי הקולנוע האיטלקיים נתונה לאוסקאר אחר לגמרי: מיניסטר אוסקאר לר איגי סקאלפארו, הממונה על צנזורת הסרטים באיטליה, שאשר את הצגת הסרט הארטיסטי של החדש עלילות קאזאנובה. לאחר שנתבלו כמה מכתבי תלונה.

הפעם נהקלו מספרי הצנזורה בחומת פלדה: מנהלי עיר הסרטים, צינצ'יטה, יצאו לקרב נגד חוק הצנזורה החמור, ירושת שלטון מרסוליני. הם ציינו כי סקאלפארו לא ביקר בתיאטרון, או בקולנוע, אפילו פעם אחת בעשר השנים האחרונות, השביתו את האולפנים, איימו לשתק את הכוכבות האיטלקיות לצרפת ולהוליבוד.

הסיכויים לאבד את הכנסות המטבע הור מתעשיית הייצוא השנייה במעלה של איטליה הבעיתו את ראש הממשלה, מארו של בה. שלבה סקר על סקאלפארו לעיין מתחש בהחלטתו. המיניסטר, שונא הסרטים, הבין את הרמז: השבוע הוחזר הסרט קאזאנובה לבתי הקולנוע האיטלקיים, כשהוא מקוצץ במקצת.

סרטים

מן הבמה אל הכד

שני מחזות זמר הגיעו השבוע ישראל בעיבוד קולנועי, שעשעו את צופי ירושלים וחילפה, עלולים לשעשע שבועות נוספים, לכדר את הארץ כולה.

נשקני קייט שהולחן על ידי קול (התחילו את הבנין: ליל ויום) פורטר, הוא קומדיה עליונה על זוג שחקנים נודדים (האר) ווארד קיל, קאתרין גרייסון המציגים את אילוף הסוחרת לשיקספיר. כמובן שהמאורעות המתרחשים על הבמה לגיבורים קאתרין רינה ופטרצ'ו משפיעים מאד על השחקנים, לעצמות הרבה של הצופים. לתנו של פורטר, כרגיל, מצוינים.

בריגאדון גם הוא סרט זמר, אבל שלא כנשקני קייט הסאטירי, הריהו אגדה רומנטית על אודות כפר סקוטי שנאחר במאה השמונה עשרה על ידי איש ירא שמים. התוצאה: בריגאדון נעלמה כאילו בלעה אותה האדמה, חוזרת לתחיה אחת למאה שנה ליום אחד בלבד. פרדריק לב כתב את הלחנים שאחידים מהם ייחרטו בזכרון.

שוב מזהם

סיפורי סומרט מוהם הפכו, זרים זרים, לסרטים מברזים ביותר, נאמנים ביותר למקורות, שהשלישי בהם (לאחר שלישית, רביעית) נקרא באנגלית הורן ובעברית — ג'יגולו וג'יגולפה, על שם הסיפור השלישי שבו: על אודות זוג לוליינים (גלינים) גיונס, סרס מורגן. אקרוכסית גיונס אנוסה לזנק פעמיים מדי ערב מראשו של מגדל אל תוך מיכל מים זעיר, להנאתם של באי מלון על חוף התכלת, מאבדת את אומץ לבו וממקט גם את בעלה. מתאוששת בסוף טוב מוהמי אוסיני.

שני הסיפורים האחרים קצרים יותר, אך אחד מהם, על אודות בתולה זקנה המנסה לשעשע את חבריה למסע על אניה אוקינוס, נותן לשחקנית אופי קיי חולש הודמנות נפלאה ליצירת דמות שתתחבב לא פחות מזו של מאקס קילאדה הזכור מור סיפורי המוסרטים הקודם של הסופר שגון הלשון.

יומן החדשות

מבורעמוקס

לפני קרוב לשלושים שנה היתה חברת ההפקה הגדולה ביותר זו של השחקנים המאוחדים, שנוסדה על ידי ציפלין, מיק פורד, פיירבנקס, ואלטונו, סם גולדיין ואחרים. לימים ירדה החברה מגדולתה, עמדה לפשוט את הרגל. עתה הצטרפו אליה שחקנים כוכבים כה רבים וכה חשובים עד שהחלה מאיימת על ענקי הוליבוד הגדולים ביותר. כל אחד מן הכוכבים הללו יפיק את סרטיו באופן עצמאי. בין המצטרפים: ריטה הייז, חורת, הנרי פונדה, ברט לנקסטר, קורנל ואליו, קרק דאגלס, ג'יין ראסל, ג'ון קרפורד.

אל הצבור!

מפעל

„הגרוש והגלגל“ תשט"ו - 1955

קנה החדש, אל תחמיץ ההזדמנות לזכות במתנות יקרות ערך! דרוש עד כד קניה של לירה אחת אגרות מפעל „הגרוש והגלגל“, הניתנת חנם אין כסף! העסקים המשתתפים במפעל „הגרוש והגלגל“ מסומנים בשלט מיוחד. אל תוותר עד זכותך לקבל את אגרות המפעל כדי לזכות בפרסים חשובים! בין הפרסים:

מכונית „קייזר פרייזר“

מקרר חשמלי „פילקו“

מכונית תפירה „מרדיקס“

מקלטי רדיו „בן-גל“

עשרות זוגות אופניים „חרש-אופן“

חליפות ושמלות לפי מדה

טיולים לאילת, סדום והגליל ב„אגד“

ועוד מאות פרסים יקרי-ערך.

קנה החדש!

התאחדות הסוחרים הכללית בישראל ועדת מפעל „הגרוש והגלגל“

קנה החדש!

GLOBUS

WITH MAGIC INK DW 2

הכן את אופנעך לטיוד הקיץ! הצטייד במגן רוח ובכסאות נוחים אצל המומחה...

אל תבזבז את קולך - יש לך רק קול אחד!

המפלגה הקוראת לעצמה „אחדות העבודה“ פונה אליך בבקשה להצביע בעדה. מדוע תתן בה אמון? האם בגלל זה שהיא — ה ת נ ג ד ה — במשך כל השנים להקמת המדינה העברית בחלקה הגדול של ארץ-ישראל, דרשה את המשך קיום המנדט והעדיפה שלא תהיה מדינה כלל, מאשר מדינה בחלקה של ארץ-ישראל? ס ק ד ה — על חברי הקיבוץ המאוחד, השולט ב„אחדות העבודה“, ששירתו כמפקדים בצה"ל, לעזוב את הצבא? י ש ב ה — במס"ם שבע שנים תמימות ולא יצאה — לא כאשר תמכה מפ"ם בקומוניסטים נגד מדינת ישראל בימי התליות בסראג ולא כאשר מנע בעדם הרוב באותה מפלגה את הכניסה לממשלה? ה ש ב ה — את מדינת ישראל בכל הכינוסים הקומוניסטיים בהם הרשו לה להשתתף? י ו ש ב ה — יחד עם מק"י בתנועת השלום ובארגונים קומוניסטיים אחרים? י ש ב ה — כש ב י — בידי מפ"ם במשך שבע שנים. ה ת נ ג ד ה — לשיטת הפרמיות והנורמות להעלאת התפוקה כאן בארץ — ובאותה שעה מחייבת שיטת שכר זאת ברוסיה הסובייטית? ד ר ש ה — להסטיק את המענק האמריקאי, המלווה והשילומים המאפשרים העלאת יהודים והשרשתם בארץ, בזמן שלא היססה ליהנות מפירותיהם? ע ר ב ה — שביתות נגד ההסתדרות, הסיתה נגדה מובטלים ודרשה להכניס את ההסתדרות לאינטרנציונל הקומוניסטי? הפועל העברי יתן גם הפעם את אמונו בהסתדרות העובדים ובהנהגת מפלגת פועלי ארץ ישראל. נבחר בהנהגה יציבה, אחראית, נאמנה ופעילה. נתן את קולנו למפלגת המעמד — מפלגת פועלי ארץ ישראל — למען —

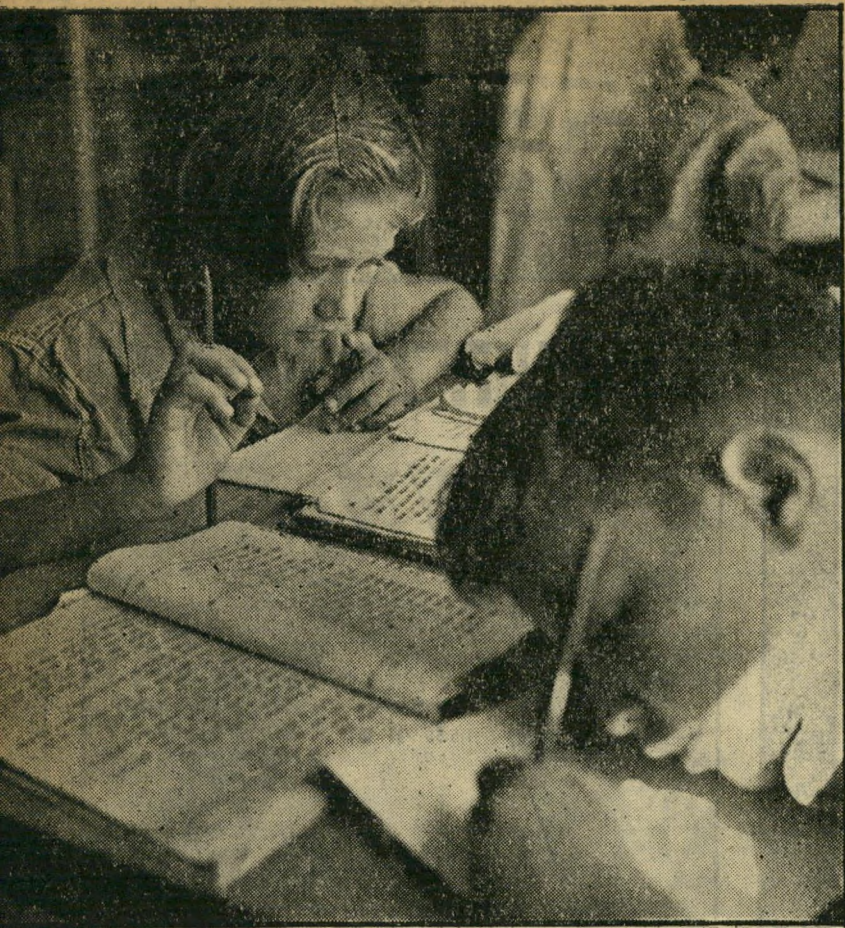
אחדות יציבות בטחון

למען —

הסתדרות מלוכדת מגשימה

הצביעו! **א**

חצי היום ללימודים מרוכזים היא המכסה הקבועה

גם חלקם של המושבים לא נגרע. אלוני אבא (על-שם הצנחן אבא ברדיצ'ב), למשל, נוסדה על-ידי בוגרי המוסדות החינוכיים של תנועת העובד הציוני. חוב המשתלם עתה בחורה: עשרות רבות של בני מושבי העובד הציוני מתחנכים במגדילא, ניצנימי ואלוני יצחק. הם הערובה הבטוחה ביותר לעתיד מושביהם.

לא לחינם נקראת אחת החברות של ניצנים, זאת של הצעירים בני השבע עד העשר, צפרירים. חניכי ובוגרי מוסדות החינוך של העובד הציוני הם אך מעט מן המטען המרענן אותו מביא עמו העובד הציוני, כצפרירי בוקר מרעננים, לקראת הבחירות לזועדות ההסתדרות, לחנייה החקלאית ולמועצת ה' פועלות.

* משך ניצנים, המשתייך לקיבוצי הנוער הציוני, התנועה הקיבוצית של העובד הציוני, הוקם מחדש כשני קילומטר דרומית ממקומו הראשון, שהוקדש למוסד החינוכי.

למשל, הם מייצרים בנגריה המיוחדת לדבר רהיטי ילדים, עובדים במכססה ובמאפיה המקומית, שלא לדבר על בתי המלאכה לטויה ואריגה.

ואילו צעירי אלוני יצחק ידעו במלחמת העצמאות גם את התורה החשובה לאיש התישבות מכל — את ההגנה על משקו. שעה שהאויב העיראקי איים לפרוץ מן המשולש עזרו תלמידי אלוני יצחק בחפירת מקלטים, בהקמת המתרסים וקיימו משמרות תצפית. בכך שימשו דוגמה למאות אחיהם הצעירים העובדים מדי שנה ממוסדות הנוער הציוני לגח"ל.

ב עיקרו של דבר משמשים המוסדות החינוכיים כעתודה להתישבות הקיבוצי צית של העובד הציוני. העובדות מדברות בעד עצמן — אחוז ניכר של בוגרי המוסד דות התערו בהתישבות, מתוורים שלמים יצאו כגרעינים, יסדו את קיבוצי הנוער הציוני — את עין השלושה באזור אבק השרפה מול רצועת עזה, את תלמי יפה ליד מגדל גד, את סללים בגליל.

המקדישים את חלקו השני של היום לעבודה חקלאית

מטעם תנועת העובד הציוני, הסיעה הפרוגרסיבית בהסתדרות

למי צלצל הפעמון?

שנות חייהם הקובעות ביותר, קולטים את תורת ההתישבות הלכה למעשה. נוסף לתוכן ניה הלימודים הרגילה של בית-ספר ממלכתי (שהעובד הציוני היה הלוחם הראשון לה' קמתו) לומדים ילדי ניצנים את מלאכת החק' לאות על כל שלביה, מפעוטות הכיתה הראשונה והשנייה המבלים שעה, שעתים ביום בעבודה בגינותיו עד למבוגרים, תלמידי כיתות ההמשך בני ה-16, העובדים ארבע שעות ליום בכרם ובפרת.

ס וסד ניצנים הוא אך חוליה אחת בשר-שרת מפעליה החינוכיים-חלוציים של תנועת העובד הציוני, הסיעה הפרוגרסיבית של ההסתדרות. העובד הציוני, שהפיק מקרבו 35 כפרים שיחופיים, 15 מושבים ושבעה קיבוצים גורס כי לא המדרש עיקר אלא המעשה.

כדרכו עוסק העובד הציוני זה שנים בצנ' עה, אך במרץ, באחד התפקידים הקונסטרוק' סיביים ביותר בארץ: קליטת נוער עולה (וישראלי) וחינוכו לקראת הגשמה במסגרת ההתישבות העובדת וכיום ליסודות, מפעל מוסדות החינוך של הנוער הציוני (התנועה הקיבוצית של העובד הציוני) חמישה מוסדות חינוך ברחבי ה' ארץ, בהם מתחנכים ומשתקמים אלף בני ובנות נוער, בהדרכתם של מאתיים מחנכים ומדריכים.

ממגדילא, המוסד הוותיק שה' קם כבר ב-1941, עד לחוות ה' נוער הציוני בירושלים, מקים העובד הציוני דור של אנשי ה' ישובות ועבודה. במגדילא, באלוני יצחק (על-יד כפר גליקסון), בני צנים, בנווה הוסה (על-יד תל יצחק), בחוות הנוער, מתחנכים יוצאי שלושים גליות (בניהם: 15 יוצאי אורוגואי ועשרה יוצאי אפגניסטן) לתורה ועבודה — בחקלאות ובמלאכה. אם במגדילא הצליחו הילדים והנוער להפיק השנה מפרדסם 900 חיבות פרי הדר ליצא ו-25 טון לתצרוכת ביתית, למכור 25 אלף שתילי אקליפטוס, אורן וברוש לקרן ה' קיימת ולספת 25 כחורות במכ' חרתם הרי בחוות הנוער הציוני,

אלה, הצבר בן ה-12, מצלצל לעתיד, לקראתו מתכוננים הוא ו-250 חבריו בכפר הנוער בניצנים, למול המצבות של גיבורי ניצנים, שנפלה במלחמת העצמאות לידי האויב המצרי, ובצל המצודה בה התגוננו אנשי ניצנים עד לרגע האחרון, עולה כפורת כפר הנוער, המחנך את תלמידיו לקראת התישבות.

יעקב בן התשע מאיטליה, שמואל בן העשר מלבנון, אסתר בת השמונה מהונגריה, נעים בן ה-14 מלוב, אורי בן ה-13 מפרס וחיים בן ה-14 מארגנטינה הופכים בניצנים ליעקב, שמואל, אסתר, נעים, אורי וחיים ילדי הארץ. בכפר הנוער, המחנך ל' תורה, עבודה ודרך ארץ, מתעודים הילדים להסוך אנשי ההתישבות הצו' בדת.

באווירה עניינית, בה לא מחוה המפלגות, כמו במוסדות אחרים, גורם כל שהוא בחינוך הילדים, הם שרויים משך

לכל תלמידי המוסדות החינוכיים של "העובד הציוני".

לה מסע גדול של אופיום. כל החיפושים שנערכו באוניה לא העלו דבר. אולם השוטרים המצריים לא אמרו נואש. הם הציבו מארבים בסירות יריי קטנות, מסביב לאונייה, חיכו להתפתחות העניינים.

העניינים התפתחו רק בשעות הלילה ה' מאוחרות. סירה קטנה הופיעה מאי-שם, קרבה אל האוניה התורכית מיד לאחר מכן נשמע קול שיכשוך חזק מתוך המים. סירות המשטרה נזעקו למקום, הצליחו לדוג את החפץ המשתכשך: שק. שהכיל 13 קילו אופיום. שלושת המצרים והימאי התורכי, שהיו מעורבים בהברחה נעצרו עוד בו ביום. קילוגרם אחד של הסם הועבר לידי אירגון הבריאות הבינלאומי, ישמש להכנת תרופות.

ארבעה צעירים זקנה. בשעה שמש' טרת אלכסנדריה עסקה בדיג אופיום, עשו שוטרי ביירות מאמצים להלכו כנוסע מבריחי סמים, שפעלה ברובע הגמל. אולם לאחרונה האיר המול את פניו גם למשטרת ביירות:

אנשי הכולטת הבחינו בארבעה גברים צעירים, שערכו ביקורים תכופים בביתה של אישה זקנה, שהתגוררה בעליית הגג של בית גבוה. הקשרים בין הזקנה, עזיזה מח' מוד אל-נאקורה, לבין הצעירים התמיהו את שומרי החוק, עוררו אותם לערוך חיפוש בעליית. פרי החיפוש: 100 גראם היוראין, רשימה מלאה של מבריחי הסמים בסוריה ובלבנון.

הווי

טביעת שן

בתל-אביב, חדר פורץ מועד לדירה בש' דירות רוטשילד, גנב תכשיטים ששוויים 600 לירות, אכל חצי סל תפוחים, הובא לדיון, לאחר שהאיימו חוקרי המשטרה את טביעות שיניו לטביעות, שנמצאו על אחד התפוחים הנגנבים.

באחיר השיק

בסירה, התארגנה קבוצת רחוקים צעירים, שלוחה שליחים לכל הכפרים הערביים ביש' ראל במטרה למצוא צעירות בעלות עין אחת, אשר המורה שלהן מגיע רק למחצית המותר הרגיל.

האלך ריר

בתל-אביב, בעת הצגת המחזה המלך ליד בהבימה, התעטש פרע אחד הסטאיסטים, התיו גשם של ריר על ראשו של סטאיסט שני, לא התאפק, פרץ בצחוק, היה נאלץ לעזוב את הבמה בחיפזון.

הכורה בור לוולתו...

בדיון, צרפת, יצא גובה מס' הכנסה לסייר בכפרים, נפל לבאר יבשה, הוצא מתוכה כעבור ארבע שעות, לאחר שסירבו יושבי הכפר הסמוך לנקות אבצ הצלתו.

קארמליזציה

בקיבוץ הגוברים, החליטה ועדת החברים כי אף חבר לא יוכל להשתתף בחוג הפינג' פונג, שהינו פופולארי ביותר, מבלי שילמד כלכלה מדינית. לשחות טעם בשבוע.

האב המילר

בעין הכרמל, ביצע ד"ר זאב שפירא ניתוח קיסרי מוצלח בפרה שהיקשתה ללדת, הופיע כעבור ימים מספר בהיחודע לו כי חברי המשק החליטו לקרוא לעגלה בשם שפירא.

שעון רגל

בתל-השומר, יצא משה כהן מבית-החולים, חזר לשם כעבור דקות מספר, ביקש להסיר את גסס ההליכה הטרי מעל רגלו, היות ושעון היד שלו נפל לתוך הגבס.

ישר לעניין

בחיפה, צילתה תימרת שהחלה ללמוד עב' רית כי באחד מספרי הלימוד לעברית באנגלית נמצאת המלה "תרומה" כבר בשיעור ה' שלישי.

עיראק

אבצע תארתאר

בשעה שישראל, ירדן, סוריה והלבנון התנגחו על חלוקת מימי הירדן, עיכבו, בגלל זה את תוכנית המים שלהן, עמלה עיראק בשקט על ביצוע תוכנית ההשקאה הגדולה ביותר במרחב. התוכנית: בלימת שטפונות החידקל עלידי סכר שייבנה מצפון לבגדד, והפניית מימי השטפונות לאורך תעלה בת 67 קילומטרים לתוך שקע האדי תארתאר, המשתרע על פני 8000 קילומטרים מרובעים.

החודש מסרה ממשלת עיראק, אשר הק' ציבה 155 מיליון דינאר לביצוע תוכנית תארתאר, פרטים מאלפים על התקדמות העבודה: שלושה רכבים מעבדות חפירת התעלה כבר הושלמו, ובניית סכר-העפר הגדול תתחיל בחודש מאי, עם ירידת פני המים בחידקל. כריית התעלה תהיה אחת מעבודות החפירה הגדולות ביותר בעולם. עם השלמתה יסולקו מן המקום 50 מיליון טון עפר — כמחצית כמות העפר שסולקה בעת חפירת תעלת-סואץ.

למי הבטחות משרד-הפיתוח העיראקי ישמ' שו התעלה והסכר לא רק לפתרון בעיית השטפונות: במשך הזמן תוקם בוואדי תארתאר גם תחנת-כוח הידרו-חשמלית, בת שבע טורבינות-ענק, אשר תאפשר הקמת תעשייה כבדה באזור.

סוריה

האכשול: השכלה

החוק הסורי האוסר על אנשים שאינם יור' עים קרוא וכתוב לשמש כצירי בית-הנבחרים, נתגלה לאחרונה כאבן הנגף הראשונה ב' מלה בדרך סעולתו של המוסד המחוקק: מיד לאחר הבחירות, שנערכו בראשית השנה, נתברר כי 25 מן הצירים אינם יודעים קרוא וכתוב. ההחקתם של צירים אלה מן הישיבות הפרה במידה מרובה את שיתוף-המשקל בין המפלגות השונות.

החורש החלה ממשלת סוריה בפיתרון ה' בעייה. כבחירות המשנה שנערכו בדמשק נבחרו ארבעה צירים ראשונים במקום הצירים הבורים. היחידה שנהנתה מכל הפרשה היא המפלגה הלאומית: היא זכתה בשני קולות נוספים.

מצרים

תרועה אחרונה

בשנת 1942 זרמו למעלה משני מיליון לירות סטרלינג מברזשניה מזרחה, שימשו לבניית גמל צבאי גדול בעבאדיה, הסמוכה לתעלת סואץ. משרד-האוצר הבריטי הקציב סכף ביד רחבה: הוא היה בטוח כי הגמל ישמש את הקיסרות הבריטית כהלכה לא רק במלחמת-העולם השנייה, אלא גם במלחמות הבאות אחרת.

התקחת הברזשית נתבזו. החורש הריע הצוצרן בריטי תרועה אחרונה. דגל הצלבים והאלכסונים ירד מראש התורן, ובמקומו הר' פיע דגל חדש. גמל עבאדיה נמסר לידי הצי המצרי במסגרת מבצע פיגוי הסואץ.

לבנון

מותר, או אסור?

מכונאי גיבורק ססיליאן (18) היה מסור לאימו בכל ליבו, למן היום בו נהרג אביו בתאונת-רכבים. הוא אסילו עזב את לימודיו התיכוניים, הלך לעבוד במוסך ביירותי, כדי לאפשר לה לחיות ללא דאגה. דחקא משום כך עלה זעמו של הארמני הצעיר עד להש' חית, כאשר גישאה אימו, החורש, לאחז ה' שכנים.

באחד מימי השבוע שעבר פרץ גיבורק ל' תחנת-משטרה ביירותית, נספך בסכין הכרז: "רציתי להרוג את אמי ואת אבי החורש. איסרו אותי. אינני רוצה להיות רוצח!"

המשטרה מילאה את בקשתו. אולם השבוע כבר היה ברור כי גיבורק ססיליאן לא יואשם בנסיון-לרצח. העתונות הלבנונית התייבה לצידו, קבעה פה אחד: אלמנות, אימהות לבנים, אינן צריכות להינשא.

סמים

דייג-האופיום

שלטונות המכס של אלכסנדריה ידעו היטב כי אוניית הנוסעים התורכית הקטנה מובר

ישיב חרפה

HAIFA CURIER

لأستأحياف

הישיב בחרפה העצמאות

תל-אביב
יום א' 1.5.55

משה טקאץ, המזרחי הראשון בא לגבות את הפרס המגיע לו כשהוא מלא התלהבות: בעזרת הישיב זכה ביום-העצמאות להנאה כפולה — הוא היה אחד מאלה שצפו במצעד הצבאי בתל-אביב, אך מיד ל' אחר מכן הספיק להגיע לחיפה כדי לה' זאת שם במצעד מחודות-העם וליהנות בציר רח כזאת הנאה כפולה מן החג. הצידום שבו זיחה את עצמו נעשה בשבוע שקדם ליום העצמאות, כנמקו בישיב בקו חיפה-תל-אביב, כי טקאץ נהג בדרך כזו לנסוע, כמעט באופן קבוע, לפחות פעם אחת לשבוע, בקו זה. לגבי המזרחי השנייה שזיחתה את עצמה במערכת ירושלמית שחרחרת בת 28 בשם עליזה רצבי, — בשבידה השימוש באוטובוס ישיב הוא חיוני עוד יותר: כעוזרת לצדם ירושלמי המצלם ילדים בקיבוצים, עליזה לנסוע כמעט כל שבוע מירושלים, עיר מגוריה, לעמק יזרעאל. את הדרך היא עושה בשלושה ח' קים: מירושלים לתל-אביב, משם בעזרת הישיב לחיפה, ומשם לקיבוץ העמק. אולם פיצול זה אין פירושו בזבוז זמן בשבידה: האוטובוסים הנוחים והמרווחים של הישיב מחכים לה' תמיד, אין היא מחכה להם ואין היא מפסידה את זמנה בתורים.

תל-אביב
יום ב' 2.5.55

אתה, אחד מאלפי הנוסעים מדי יום בקו הישיב מתל-אביב לחיפה ומחיפה לתל-אביב, אותו מקיים אנד בדייקנות, נוחיות ומהירות, תוכל גם כן לזכות בפרסי היותו. לנוסע הראשון בתמונות שלמעלה שיבוא ויזוה עצמו במערכת העולם הזה, תל-אביב, רחוב גליקסון 8, יוענק פרס של 15 ל"י במוזמן. השני במודדים יזכה בפרס של עשר ל"י במוזמן.

**חן השקר יופי
ההכלי "זוהי סיסמתם
של ציובתאי העולם.
המאחדים במעודן-
בורל נגטון האמריקאי
נכנסים לשורותיו ואחר
שהם נשבעים לומר
את הציוב, את כל
הציוב ורק את הציוב**

אליפות הציובתאית

טון אל מושל המדינה וביקשו לרשום את המועדון כחברה ציבורית, נוכחו כי השקר יכול להיות גם חרב פיפיות: המושל החזיר להם את הבקשה בצירוף הערה: "האם אתם מתכוונים לעשות זאת באמת, או שמא זהו אחד הציובות שלכם?" בתחרות השקרים הראשונה זכה רבי-חובל זקן. הציוב שלו: מעשה בלחיתן אשר היה גדול עד כדי כך שהספינות נאלצו להפליג לאורכו משך שלושה ימים.

שנה אחת לאחר מכן פנו הילט וחבריו אל פראנק בלר, מפקד משטרת בורלינגטון ורשאלוהו אם יש ברצונו להשתתף באליפות. "אני?" תמה בלר, "הרי לא אמרתי אף מילה אחת של שקר מיום היחלדי ועד עתה". הוא זכה באליפות בו במקום.

הכהן שוכה באליפות

לפני שנים מספר דומה היה כי קיימו של מועדון השקרים נתון בסכנה חמורה. ערב התחרות השנתית הופיעה בעיתונות ידיעה כי משלחת של נכבדי העיר התייצבה בחשיג' טון וביקשה מבית-הדין העליון של ארצות-הברית לאסור על פעילותו של מועדון השקרים "היות והיא משחיתה את הנוער".

תוכן הידיעה נראה חשוד במקצה, והולט וחבריו מיהרו לערוך חקירה פרטית קטנה. ואכן, במהרה הובהר כי ההודעה לעיתונות היתה ציוב בלתי מוצלח של אחד מחברי המועדון. אותו חבר לא זכה כמובן בתואר האליפות.

אחת הציובות החביבים ביותר על הולט נוצר בפנסילבניה: "אצלנו בבית יש שערן קר עתיק. הוא עתיק עד כדי כך שהצל של המוטטלת שלו קודם חור בקיר".

לפני שנים מספר זכה הכהן הפרוטסטנטי, ארתור קירק בתואר האליפות, על ציוב, שהיה מיקודש לאבטיחים: "גבעולי האבטיחים שלי צמחו במהירות גדולה עד כדי כך, שהם גררו את האבטיחים על פני הקרקע ופוצצו אותם".

בשנות המלחמה היה הדואר של מועדון השקרים גדול ביותר. בשנת 1942 שלח חיל אלמוני את השקר הקצר ביותר בתולדות ה"מיעדן": "אני אורב את היטלר!" בשנת 1944 ניתן תואר האליפות לסרן ה. הארין מחיל האספקה האמריקאי, שכתב: "כתבתי לנערה שלי וביקשתי ממנה לגשת לבית חרושת לירקות מיובשים ולהיכנס לתוך ה"מכונה. היא מילאה את בקשתי ויובשה כהרף עין. לאחר מכן הוציאה אותה אליה מן ה"מכונה, הכניסה אותה למעספה ושלחה אותה אלי. כאשר הגיעה הנערה אלי, שפכתי עליה חבית מלאה מים עד אשר חזרה לממדיה ה"רגילים. עכשיו היא נמצאת אלי".

רק לאחר המלחמה נתגלה כי היה כאן ציוב כפיל: סרן הארין היה חילת חמורה. ואחרון אחרון חביב: הציובות הטריים ביותר: לפני בודש הגיע ממדינת אוקלהומה המכתב הבא: "בעת משחק ביליארד שמתה את הכדור מתחת ליתוש במהירות כה גדולה, עד כי היתוש המסכן נפל ושבר את מר"פתי. מכתב שני הגיע ממדינת קאנזאס: "אני לוכד עכברים בדרך מיוחדת במינה. אני מציב מדחום, מניח גוש קרח מעליו ר"חתיבת בגינה מתחתיו. העכבר נמשך אל הגבינה, והכספית המתקררת נופלת עליו והורגת אותו".

לעתים מכיל הדואר של מועדון הציובות גם מכתבים רציניים יותר. לאחרונה הגיע מכתב מן הפאנאטאון: הולט הוזמן להיבחר לפני יחידה אמריקאית באלאסקה. הוא הגיע למקום במטוס, עלה להבמה בשקט, אחר נפנה אל מפקד המחנה ושאל: "המפקד, רבי-ציובתאים אויטס הולט עז"ר לשירותך?"

כל קוראי העולם הזה, המעוניינים להשתתף בתחרות על אליפות הציובות האמריקאית, יכולים להעביר את פרידמינג למערכת תוך חשיבות השבועות הקרובים. יצירות אלוהי-הציובות הישראליות ושני סגנון יועברו לבורלינגטון, יקחו חלק בתחרות הבינלאומית, שתיערך בסוף דצמבר 1955. עסקני ממונות משהן לא יוכלו להשתתף בתחרות זו.

דובים גדולים. בידו היו רק רובה, כדור אחד וסכין ציידים. אולם הוא לא אמר נואש. הוא נעץ את הסכין באוזנה וירה בה. הלהב החז חתך את הכדור לשניים, וכל מחצית-כדור הרגה דוב אחד.

הלויית הפיל אותי

בין הפונים אל מועדון-השקרים הבורלינגטוני טוני מצויים לא רק מתעביראמת, אלא גם אנשי שים הנתונים במבכותה וזקוקים לעצה. אחד מהם היה ראלף ריצ'י, מי שהיה טייס בחיל-האוויר האמריקאי. ריצ'י נקלע לאחת ההרפתקות המזוירות ביותר של המלחמה. אולם איש לא האמין באמיתות סיפוריו. כתב הוא לאוטיס הולט: "באחד הקרבות ניזוק מטוסי קשה ונאלצתי לשרוק את דרכי מעל לים. פתאום הבחנתי בגוש כהה שנראה כצוללת גר-מנית. צללתי לעבר הגוש ופתחתי באש מכור-נתיירה. רק אז הבחנתי כי לא היה זה כל כלי שיט, אלא לחיתן גדול. אבל כבר אי-חזיתי את המועד: הלחיתן הנרגז שלה ביטלן מים, הציף את המנעף האחרון של מטוסי ואלץ אותי לנחות נחיתת-אונס בים. פירושו של דבר שהנני הטייס היחיד בעולם, אשר הופל עלידי לחיתן".

בעת המלחמה מילא מועדון-השקרים תפקיד חשוב במנגנון-התעמולה האמריקאי. באחד הימים התקשרו נציגי הממשלה עם הולט וביקשו ממנו להעניק אות-הצטיינות מיוחדת לשירות-העמולה הנאצי. יוסף גבלס, לרגל יום-הולדתו ה-45, אויטס הולט ושקרינו מילאו את המוטל עליהם בהתלהבות: הם הקימו פסל גדול של גבלס ועטרו אותו באות-הצטיינות ענקי, מעוטס בסמל הצלב הכפול * — סמל שקרני כל הזירות. נוסף על אות-ההצטיינות העניק המועדון לגבלס גם את התואר הראשון-בלעדי של גדול השקרים המקצועיים.

ציוב מוצלח

למעשה נוצר מועדון-השקרים הבורלינגטוני ני כתוצאה מציוב מוצלח. בשנת 1929 החליטו שני עתונאים צעירים, יושבי בור-לינגטון, איטיס הולט ואחד מחבריו, למתוח את קהל הקוראים, פירסמו בעמוד הראשון של עיתונם כותרת סואנת: "בני בורלינגטון מתכנסים מדי שנה בשנה, בראשון לינואר, לבחור בגדול שקרני-העיר". סוכנויות הידיעות פרסמו את הרשימה בכל ארצות-הברית. תחילה דומה היה כי הציוב לא עשה רושם על איש. אולם ככל שקרב הראשון לינואר, גבר זרם המכתבים לבורלינגטון. לנוכח מבול הבקשות להשתתפות באליפות השקרים, לא היתה להולט ברירה: הוא ייסד את מועדון-השקרים. חברו העיתונאי הפך למציאות.

בשנת 1934, כאשר פנו ציובתאי בורלינגטון

* הסמל נולד מאמונתם של בני ימי הביניים כי הצלבת אצבעות-ידיים לאחר בשעת שבועה, פוסלת אותם מן ההכרח להישבע שבועת אמת.

שנה נשלחה לארצות-הברית משאנחאי מע"טפה, אשר נשאה רק ארבע מילים: "לכבוד גדול ציובתאי העולם". פקידיו הדואר האמריקאיים לא היססו הרבה, העבירו את המכתב לבורלינגטון.

לפני עשר שנים שימש מועדון השקרים נקודת מוקד של פולמוס ער. סוכנות הידיעות אטוויט פרוס גילתה עובדה מפתיעה: מדינת אלבאמה היתה היחידה בארצות-הברית, שלא ייצגה במועדון השקרים, כתב אחד מעיתונאי אלבאמה, איחה קוק: "מובן מאליו שאצלנו באלבאמה אין אף שקרן אחד". נשיא המועדון, אויטס הולט, הגיב במהירות, העניק לקוק חברות כבוד במועדון לכל ימי חייו.

האנשים הישרים בעולם

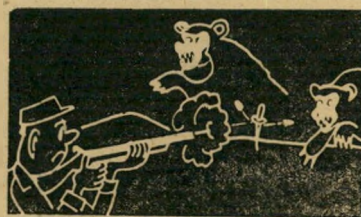
"אנו האנשים הישרים ביותר בעולם", אימר קוק בגאווה, "מבינים אתם, כל אדם משקר. אבל אנחנו היחידים שמודים בכך".

שערי המועדון הבורלינגטוני פתוחים בפני כל אדם, ללא הבדל גיל, מין, גזע, דת, או דת השכלה. ההשתתפות באליפות העולם של הציובתאים אסורה רק על עסקני מפלגות וצירי פרלמנטים: "כל חברינו הם רק חובבים. אין אנו מעוניינים בבצלרמק צוע".

מרבית חברי המועדון הם, בינתיים, אמריקאים. אולם בשנה האחרונה תפסו היפאנים מקום חשוב בין שורות שונאי האמת. תחילה היה אויטס הולט בטוח כי אין-בעולם כור-לו שקרנים גדולים משקרינו ארצות-הברית. אולם לפני שנים מספר, כאשר הגיעו אליו ידיעות על כמה שקרנים מצויינים, השוכנעם במחזותיהם הנידחים של קאנאדה, מיהר-ללבוש בגדי דיג פשוט ולצאת צפונה.

מסעו של אויטס הולט לקאנאדה הוכתר בהצלחה בלתי-רגילה. הוא הביא אתו לבורלינגטון פנקס עבה, גדוש ציובות בלתי-רגילים. והנה אחדים מהם:

להקה גדולה של אדווי בר נחתה על הקרח של אחד מאגמי קנדה. פתע עבר גל קור על-פני האדווי והאדוויים דבקו אל הקרח. אולם מנהיג הלהקה הרגיע אותם

וציחה עליהם לנופף בכנפיהם בקצב אחיד. תוצאת ניפנוף הכנפיים האדווי: הלהקה הצליחה להתרומם ולהרים אותה את כל הא"גם, כאשר נעו האדוויים דרומה, נתקלו בגל חום, שהמים את האגם והורידו אותו, כי דמות שיטפון גדול, על פני מדינת אוהיו.

אחד מאיכרי מחוז אנטאריו, קאנאדה, סיפר כי החרגולים, אשר נחתו בחוותו, זללו את שני סוסיו תוך דקות ספורות. אחר החלו החרגולים הענקיים לשחק בקלפים, כדי לקבוע מי מהם יאכל גם את הריחמה.

צייר קנאדי יצא חיערה ונתקל בשני

"באחד מלילות הקיץ החמים חזרתי הביתה ושכבתי לישון. פתאום שמעתי את הדלת נפתחת. תחילה חשבתי שאחד משכני לחדר בא לישון. אבל כאשר שלחתי את מבטי לעבר הדלת: ראיתי לפני שני יתושים. גובהו של כל יתוש היה למעלה ממטר ושמונים. סומרתי אל מקומי מרוב פחד והתבוננתי בעיניים קרועות לרוחמה במפלצות הקרבות אל מיטתי."

אחד היתושים פתח ואמר: שמע, חברי, הגדול את הברוש הזה כאן, או נגרור אותו הביתה?"

היתוש השני היררה מעט, אחר השיב: לא! מוטב שנאכל אותו כאן, אם נביא אותו הביתה; יבואו היתושים הגדולים ויגדלוהו מדינתו."

גטון, המטכ"ל של ציובתאי העולם כולו.

אמנות הציובות נוצרה עוד באותו יום מר ונמהר, בו טעמי אדם וחוה מפרי עץ הדעת. אולם רק לפני 25 שנה החלו בני האדם להתגאות בשקריהם ונאחזו באידיאל של "שקרני כל העולם, התאחדו!" התוצאה: מועדון השקרים הבורלינגטוני, המקיף כיום למעלה מ-90 אלף שונאי אמת, בני 53 מדינות שונות. הגינטלמנים הכבודים המשתייכים על המועדון סבורים כי כל בני אנוש נולדו כשקרים שחיי-זכויות — וככל שגדול ה"שקר, כך גדול כבוד בעליו. והרי כמה דוגמות מיצירותיהם האלמותיות:

"הזאבים הקיפו אותי מכל עבר. המחשנית שלי היתה ריקה. לחיי נשקפה סכנה חמורה. אולי במהרה מצאתי מוצא: תלשתי את אגלי הניעה הקרה מעל מצחתי תחבתי אותם לתוך הרובה ופתחתי באש."

או: "אצלנו בבית דגים דגים בשיטה מיוחדת במינה. אנו יוצקים לתוך הנהר בקבוק של תרופה נגד קרחת. מיכן מאליו שהתרופה מצמיחה לכל הדגים זקן ארוך. לאחר מכן אנו רק צריכים להעמיד על החוף כיסא-ספרים ולצוק: מי בתור?"

יהלומים מזוייפים

מדי שנה בשנה עובר צחת השופטים של המועדון הבורלינגטוני על עשרות אלפי סיר פורים קצרים דומים, כדי לבחור באלוף ה"ציובות". הבחירות נערכות בסוף דצמבר, וערב ראש השנה האזרחית מעבירות סוכני-יחידות את שמו של האלוף החדש לכל רחבי העולם. האלוף עצמו מקבל אות-הציובות, בדמית נבל קטן, משובץ יהלומים. היהלומים הם, כמובן, מזוייפים. ארכיוני-המכתבים הגדולים של המועדון מיכילים כמה וכמה יצירות מורדות. לפני כי

ספר / סבתא! בצריכת איילי

זוג חמשירים

מעשה בעסקן, שמו גבעול,
שהבטיח הכל תמורת קול.
התאכזר הגורל
ונבחר האומלל —
אז קיים המסכן את הכל!

היה היה איש ושמו פריד
שקרא: "מהיום אתבודוי!
מן הכל אתנזר —
ממותרות, מפאר —
אך היכן משיגים צריף שחדי?"

מילון גילי המקוצר

גרוש — לירה שהורידו ממנה את המסים.
דייקנות — הכשרון לשער נכונה את מידת האיחור של הזולת.
מלחמת השחרור — התקופה בה הצילה מפלגתן את העם.
אידיאליסט — אדם המנסה להוציא את הפוליטיקה מחוץ לתחומי הפוליטיקה.
אב אהבת — אשה העושה כל מאמץ כדי שבתה לא תעשה מה שעשתה היא בגילה.
הגרלה — הדרך הטובה ביותר לקבל מאומה תמורת משהו.
ציוני (פירוש אחרון) — ישראלי הנוסע לאמריקה כדי לדאוג שמרוקאי יסע לישראל.

לשיא היעילות הגיע אותו דתי שהתפלל פעם אחת בראש השנה ולאחר מכן אמר יו"ט ג' "נ"ל!"

לשיא הזריזות הגיע הטייס שקילל את מפקדו, התחרט, עלה למסוס סילון, טס במהירות שלמעלה ממנהירות הקול ולקח את הקללה בחזרה.

- מאז שהרופא פקד עליו לעשן רק סיגריה אחת ביום...

- ואנא, תגיד לי אחר כך אם התרופה הזאת באמת עזרה לך. אני עצמי סובל מאותם מיחושים.

הוא והיא

בסוקים מפה ומשם

כשאשה מנמיכה את קולה, סימן ש-
היא רוצה דבר מה. כשהיא מרי-
מה אותו — סימן שהדבר טרם
ניתן לה. רק לעתים רחוקות סולחת
אשה לגבר על מה שעשתה לו. רבים מן האנשים שאינם מקבלים
את המשכורת שהם ראויים לה צריכים לשמוח על כך. הסיבה
לכך שבעלים רבים אינם עוזרים לנשותיהם לשטוף את הכלים היא שכל המלאכה
הזאת מטלת על שיכמם בלבד. האשה הממוצעת אינה מוכינה לרוח
בעלה, בפרט כשהוא אומר: "לא י!". מעולם אינך זקן מדי כדי ללמוד.
ישנה סיבה אחרת. לעולם אל תשכח כי האיש המנסה את מורעו-
תיו של הבאנק איננו האיש המאשר את מתן ההלוואות. ילדים
הם לא רק עזרה גדולה לעת זיקנה — הם גם עוזרים לך להגיע אליה. אולי
הגברים מעדיפים בלונדניות משום שהבלונדיות יודעות מה מעדי-
פים גברים. בכסף אי אפשר לרכוש ידידים, לכל היותר אפשר לרכוש בו
שונאים מסוג מעולה יותר... אינטואיציה הוא אותו החוש המסתורי
האומר לאשה כי היא צודקת, בין אם היא צודקת ובין אם לא. לאשה אין כל התנגדות שלבעלה יהיו דעות משלו, אדרבה — היא משתדלת להקנות
לו כאלה... לפעמים נערכת בין גבר לאשה פגישה מקרית בהחלט,
בריוק כפי שהיא תכננה זאת. בתילה זקנה היא נערה שאמרה יותר
מדי "לא י!". האהבה היא עיוורת — אולם הנישואים הם רופאי-
עיוניים. אדם אוסף לו אשה ממש כשם שהתפיח אוסף לו גנן. שורדים
דורשים את הכסף או הנפש, נשים דורשות את שניהם. כאשר
שני אנשים שוישים שגיאה, משלם בעדה אחד מהם דמיונות.

השקשת

קוראי מוזמנים למצוא לציורים משונים אלה כותרות קולעות. כך, למשל, כותרת
של הציור הימני היא **דיוקנו של הבעל כפי שהוא נראה לאשתו בשעת
איוות הבוקר**. איוו כותרת קולעת תציע לציור השמאלי? מחבר הכותרות
המשעשעת ביותר יוכה בחמישה ספרים עבריים ושלושה ספרים נוספים ייתנו כפרס
למחברי שלוש הכותרות הבאות.

הדקדוק החדש

הפילוסוף הבריטי ברטראנד
ראסל גילה לפני שנים אחדות
כי הדקדוק המקובל אינו מתאים לביטוי המיון האנושי כיום. לפי-
דקדוק המקובל נהוג לומר: **אני עקשן / אתה עקשן / הוא עקשן**.
אולם אין זה נכון כלל וכלל, והאמת היא: **אני עומד על דעתי /
אתה מתעקש בתי / הוא חמור שלא זו מן המקום**. הרי
דוגמות נוספות:

אני אירגנתי את האספקה החיונית
לחיות / אתה — היכן היית במלחמת
השחרור? / הוא משתמט.

אני פועל בהתאם לצו התקופה /
אתה שם את הטכסים מעל לעקרון /
הוא מוכר את עצמו תמורת כסא בכנ-
סת.

אני יפה / את נחמדה / היא נראית
לא רע, אבל תראה אותה באור היום!

אני גאון / אתה לפעמים בעל רציו-
נות / הוא מעתיק סתם.

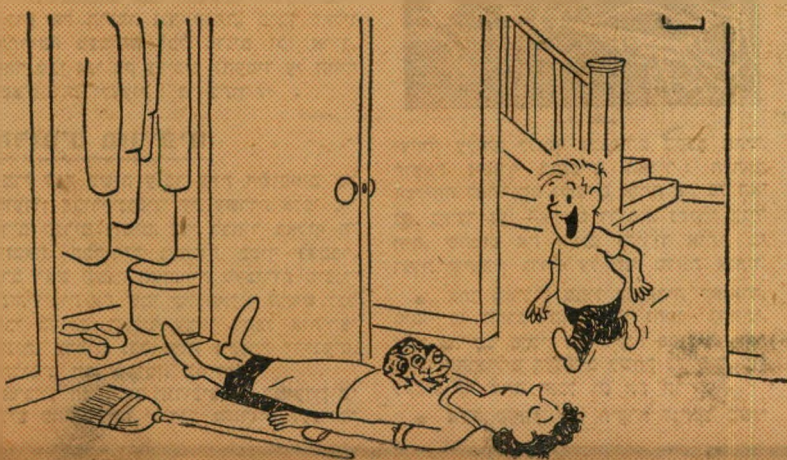
אני חזקתי ושלחתי בדבר / אתה הפרת
את הבטחתך / הוא הפספסן נבזה.

אני נאלץ לפעול בהתאם למצב הכל-
כלי / אתה מפרוץ במחירים / הוא גנב.

אני שחקנית / את מתקדמת לאט
לאט / היא אשתו של הבמאי.

אני חבר המפלגה בעל הכרה / אתה
נסחף עם הזרם / הוא קארייריסט.

- או! סוף סוף מצאת את הצפרדע שלי!

מכתב לרדתי: לנירה ג. את כותבת לי: "אני רק בת 17. נשארתי שני לילות
מחוץ לבית. אמי מתנגדת. האם עשיתי משהו שלא כשורה?" התשובה: "נסי להיזכר."